

คำคืน
VONG
หาลา
(เอสุร)
คืนมูอื่น 3

Oneulbom (오늘봄) เขียน

Kitti B. แปลา

Wynn Chan ภาพ

คำนำ

ตอนนี้ 'คำค้นของนักล่า (อสูร) คิมมูฮีน' ก็เดินทางมาจนถึงเล่มที่สามแล้ว โดยก่อนหน้านี้ นอกจากจะรู้ว่า 'ซอซึงจู' สามารถสื่อสาร อ่านความทรงจำ และดูดซับพลังของเหล่าอสูรได้ เขายังมีความสามารถในการ 'ชำระวิญญาณอสูร' อีกด้วย ซึ่งเขาก็ได้ไปพิสูจน์เรื่องนี้กับ 'คิมมูฮีน' จนเกิดเรื่องที่ทำให้มูฮีนต้องโทษไปก่อนหน้านี้

แน่นอนว่าซึงจูยอมไม่อาจนิ่งดูตายกับการที่มูฮีนต้องโดนลงโทษในครั้งนี้ได้ เขาจึงเดินทางเข้าไปยื่นข้อเสนอกับทางสมาพันธ์มีอบราบวิญญาณ เพื่อแลกกับการที่มูฮีนจะไม่ต้องโดนลงโทษ ซึ่งนอกจากจะช่วยมูฮีนได้แล้ว ทั้งสองยังได้มีโอกาสพูดคุยแบบเปิดอกถึงความรู้สึกระหว่างกันที่สุดในที่สุด

เรื่องราวในเล่มนี้เรียกได้ว่าจะมีความหวานมากขึ้น ซึ่งก็จะควบคู่ไปกับความเข้มข้นของการเฉลยปมผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวที่น่าเวทียิ่งหลาย แอบกระซิบอีกนิดหนึ่งว่าจะมีใครบางคนกลับมามีบทบาทให้ได้หายคิดถึงด้วย แต่คนที่ว่านั้นจะเป็นใครและในที่สุดเรื่องราวจะคลี่คลายลงได้อย่างไร ว่าแล้วก็อย่ารอช้า พลิกหน้าต่อไปกันได้เลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* อียุนฮี

หญิงสาวที่มักมีท่าทีเย็นชาเป็นนิจ เธอคือนักล่าอสูรมากฝีมืออีกคนของสมาพันธ์มือปราบวิญญาณและเป็นถึงหัวหน้าทีมหนึ่ง แม้เบื้องหน้าจะดูเหมือนไม่ค่อยสนใจใคร แต่เบื้องหลังก็คอยช่วยเหลือคิมมูฮยอนและซอชิงจูอยู่เสมอ

* โคควางซิก

ชายหนุ่มนิรนามที่มีใบหน้าเรียบนิ่งจนดูเหมือนหุ่นยนต์ ไม่รู้วิธีการผูกมิตรกับคนราวกับไม่เคยออกมาเผชิญกับโลกภายนอก แต่แท้จริงแล้วเขาเป็นนักล่าอสูรที่สังกัดอยู่ในทีมของคิมมูฮยอน ทั้งยังมีฝีมือไม่ธรรมดาเหมือนกับที่มาของเจ้าตัว

15

คืนที่ไหลบ่า

ถ้าคิดมุฮ์ฮินรู้เข้าจะมีปฏิกิริยายังไงนะ

ทั้งที่เป็นคนดันดันมาถึงสมานันต์ด้วยตัวเองแท้ๆ แต่ในหัวของซึ่งจุตอนนี้กำลังคิดหนัก อันที่จริงมันดูใกล้เคียงกับการคาดคะเนมากกว่าการคิดหนัก เพราะเขาคิดว่าคราวนี้มุฮ์ฮินอาจจะโกรธจริงๆ

ซึ่งจุยังไม่เคยเห็นมุฮ์ฮินตอนโกรธเลยสักครั้ง อย่างว่าแต่จะบนเลย แค่อำนาจสักครั้งก็ยังไม่เคย และยังเป็นคนที่ไม่แม้แต่จะซักสีหน้าหรือตะคอกเสียงดัง ไม่ใช่เพราะเขานิสัยดีเหมือนมูรยอง แต่เพราะเป็นผู้ใหญ่พอที่จะรู้จักควบคุมความโกรธของตัวเอง

ยิ่งไปกว่านั้นมุฮ์ฮินยังเป็นพี่ชายใจดีอย่างหาที่สุดไม่ได้สำหรับซึ่งจุเสมอ ต่อให้มาแล้วเผลอไปตบหน้าก็คงจะไม่โกรธ ซึ่งจุคิดแบบนี้มาโดยตลอด นั่นก็เพราะแม้เขาจะเคยลงดาด้วยคำหยาบและใช้คำพูดไม่สุภาพ แต่อีกฝ่ายก็ไม่แสดงท่าทีโมโหออกมาเลยสักนิด แต่เขาไม่มั่นใจว่าเรื่องครั้งนี้จะทำให้มุฮ์ฮินโกรธหรือเปล่า

แต่ต่อให้มุฮ์ฮินเป็นคนแบบนั้นก็ยังมีความที่คนอื่นจะต้องไม่ได้ นั่นก็คือความปลอดภัยของกลุ่มคนเพียงไม่กี่คนที่เขาต้องปกป้อง และหนึ่งในนั้นก็คือความปลอดภัยของซึ่งจุผู้ที่เขาหวงแหนราวกับไข่ในหิน บางทีไบหน่าโกรธเกรี้ยวที่ไม่เคยได้เห็นเลยสักครั้งของเขา ซึ่งจุอาจได้เห็นตอนที่ตัวเองได้รับบาดเจ็บก็ได้

และตอนนี้ซึ่งจู่กำลังวิ่งออกไปนอกรั้วที่มูฮินสร้างไว้ด้วยเท้าของตัวเอง ซึ่งเชื่อมั่นว่ามูฮินต้องตำหนิที่เขาทำอะไรตามอำเภอใจก่อนจะตัดสินใจตัดสินใจ การกระทำของเขาถูกหรือผิด แม้ซึ่งจะไม่ใช่ใจกับการกระทำของตัวเอง แต่แน่นอนว่ามูฮินเองก็ไม่คิดจะเสียใจกับการกระทำของตัวเองเหมือนกัน

คราวนี้ต้องโกรธจริงๆ แน่ ไม่สิ... น่าจะถึงขั้นโมโหเลยแหละ

ต่อให้จะไม่ได้ตะคอกออกมาเสียงดัง แต่ก็คงจะโกรธจนต้องคุมสีหน้า และข่มอารมณ์ไว้อยู่คนเดียว ซึ่งคิดว่าตัวเองก็ต้องอดทนให้ได้เหมือนกัน

ทั้งที่ประหลาดกับเด็กน้อยที่กำลังจะโดนดู ซึ่งจู่ก็ยังคงสงสัยใคร่รู้ในด้านที่ยังไม่เคยเห็นของอีกฝ่าย ตอนแรกหลังตัดสินใจไปแล้ว เขาก็คิดว่าไม่ว่าอีกฝ่ายจะว่าอย่างไร เขาก็จะไม่สนใจอะไรทั้งนั้น แต่พอเอาเข้าจริงเขาก็กังวลเล็กน้อย แม้จะมีสิ่งที่อยากพูดกับอีกฝ่ายมากมายเท่าที่เขา แต่เขาก็ประหลาดใจไม่อาจเรียบเรียงคำที่จะต้องพูดได้เลย

"ถึงยังไงก็ต้องดูสีหน้าก่อน"

ซึ่งจู่หมดคิวพลงจ้องมองประตูตรงหน้าหนึ่ง หลังยืนอยู่หน้าประตูประมาณห้านาทีก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับใดตอบกลับมาจากภายในห้องที่เขาเคาะประตูเลยสักนิด พอลองเคาะประตูให้ดังขึ้นอีกเล็กน้อยก็รู้สึกว่ามีใครอยู่ในห้องเลย

"ไม่ได้อยู่ข้างในหรือเปล่านะ"

ไหนบอกว่าอยู่ที่นี่ไง

คนที่ต้องโทษอยู่แถมสภาพร่างกายก็ไม่ค่อยดีคงไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องออกไปข้างนอกยามคำคืน และดูจากการที่ประธานสมาพันธ์ไม่ได้พูดอะไรแล้ว ก็ไม่น่าจะมีงานอะไร

หรือว่าจะหลับอยู่

แต่มูฮินไม่ใช่คนตื่นยากขนาดนั้น ถ้าหลับอยู่ปานนี้ก็คงจะตื่นขึ้นมาแล้ว การที่อีกฝ่ายไม่เปิดประตูอาจเป็นการจงใจเมินก็เป็นได้

"..."

ซึ่งจู่ยกมือขวาขึ้นแล้วหันมองรอบโถงทางเดินคู่อื่นๆ แม้ว่าแต่ละห้อง

จะมีระยะห่างจากกันอยู่พอควร แต่ถ้าเคาะประตูต่อไปแบบนี้คนที่อยู่ห้องอื่นคงได้ตื่นกันหมดแน่ และเนื่องจากเขาไม่รู้ว่าอีกฝ่ายอยู่ในห้องจริงหรือเปล่า จึงไม่อาจตะโกนว่า 'พี่ นี่ผมเองครับ!' ออกไปได้

ซึ่งจากความกระป๋องกางเกงแล้วหยิบมือถือออกมาอย่างช่วยไม่ได้ อันที่จริงแค่เขาโทรหาอีกฝ่ายตั้งแต่แรกก็น่าจะจบเรื่องแล้ว แต่เขาก็มีวลังเลเพราะความประหม่าที่ไม่รู้สาเหตุ มันเป็นความรู้สึกเหมือนตอนนั้นที่เขาไปหาผู้อื่นถึงที่คนเดียว ซึ่งเขาจำไม่ได้แน่ชัดว่าเมื่อไหร่

"นี่คือความรู้สึกอะไรกัน..."

ไม่รู้ว่าการที่เขารู้สึกแบบนี้เป็นเพราะที่ผ่านมาระหว่างพวกเขาไม่ค่อยได้คุยโทรศัพท์กันหรือเปล่า เวลาต้องโทรหาอีกฝ่ายทีไร เขาก็จะรู้สึกละล้าละลังแบบนี้ทุกที เพราะการพูดคุยโดยไม่เห็นหน้าเป็นสิ่งที่เขารู้สึกไม่คุ้นชินเอาเสียเลย และถึงจะรู้อยู่แล้วว่าผู้อื่นคงไม่มีทางเมินสายเขา แต่ถ้าผู้อื่นไม่รับสาย เขาก็คงจะผิดหวังน่าดู

'พี่คิมมูฮึน'

หลังกดหมายเลขสิบหลักที่คุ้นเคยแล้วกดปุ่มโทรออก ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอก็ชวนให้รู้สึกไม่คุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก เขาไม่รู้ว่าควรพูดทักทายออกไปด้วยประโยคที่ว่า 'ไม่ได้คุยกันนานเลยนะครับ' ดีไหม เนื่องจากไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายวัน ดังนั้นจึงอดที่จะรู้สึกแปลกไม่ได้

ตุ๊ด...

เสียงรอสายดังขึ้น ซึ่งจุ่มองป้ายหมายเลขห้องทั้งที่มีมือถือยังคงแนบอยู่กับหู

หมายเลขสองหนึ่งสี่...ตรงกับวันเกิดพี่เขาเลยแฮะ

หลังคิดขึ้นมาได้แบบนั้น ไม่นานนักเสียงรอสายก็เงียบไป

"โง่..."

เฮ้อ...เดจาวูชัดๆ

ซึ่งจุลลินน้ำลายเหนียวคอกเมื่อจู่ๆ ก็คิดขึ้นมาได้แบบนั้น น้ำเสียงที่ทุ้มต่ำและแหบพร่ากว่าปกติฟังดูคล้ายกับน้ำเสียงที่ได้ยินผ่านทางโทรศัพท์ ในวันที่เขาเฝ้าอยู่หน้าออฟฟิศเทลของอีกฝ่าย มันเป็นน้ำเสียงที่ฟังดูไร้ชีวิตชีวา และไม่มีเรี่ยวแรงกว่าปกติ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความง่วงงุน หรือเป็นเพราะอ่อนเพลียกันแน่

"เวลารับโทรศัพท์ที่ไม่คิดจะดูเหนื่อยหอบคิดว่าปลายสายคือใคร"

"..."

มูฮินได้แต่เงิบโดยไม่ตอบอะไร ความเงิบไม่ใช่สิ่งที่ซึ่งจูรู้สึกไปเอง หลังจากเงิบอยู่พักใหญ่ มูฮินก็พูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลกว่าปกติ

"ทำไมยังไม่นอนอีก ซึ่งจูยา"

น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปหลังจากได้รู้ว่าคนที่โทรมาคือซึ่งจู ดูเหมือนว่าเขาจะรับสายโดยไม่ได้อู้ออกคนที่โทรมาจริงๆ

"รีบนอนได้แล้ว นี่มันดึกแล้วนะ"

ปกติเวลานี้ซึ่งจูนอนหลับไปแล้ว มูฮินเองก็คงจะรู้ความจริงข้อนี้ดี แม้จะไม่ใช่เวลาที่ถือว่าดีสำหรับเหล่ามือปราบวิญญาณ แต่สำหรับคนปกติทั่วไปอย่างซึ่งจูแล้ว นี่เป็นเวลาที่ดีว่าดีสุดๆ ดึกจนเรียกว่ากลางคืนไม่ได้ แต่ต้องเรียกว่าเกือบจะเช้ามืด

"มีเรื่องอะไรหรือเปล่า"

"..."

คราวนี้ซึ่งจูเป็นฝ่ายลืมหูลืมตาที่จะพูดไปเสียสนิท ทั้งที่ตัวเองเป็นฝ่ายรับโทษ แท้ๆ แต่ยังมาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบคนอื่นหน้าตาเฉยอีก คนที่ต้องถามคำถามนั้น ควรจะเป็นเขามากกว่ามูฮินที่น่าจะอยู่อีกฝั่งของประตูบานนี้

"ผมได้ยินว่าพี่ได้รับโทษ"

เพราะไม่กล้าพอที่จะมองหน้า ซึ่งจูจึงถามผ่านทางโทรศัพท์แทน เขาเปิดปากพูดซ้ำๆ พลังจ้องมองป้ายหมายเลขห้องไม่วางตาราวกับว่ามันคือใบหน้าของมูฮิน

"ผมได้ยินมาจากคุณป้านะครับว่าพี่ต้องลงไปอยู่ต่างเมืองชั่วคราว"

แล้วก็ยังไม่ว้าวว่าจะได้กลับมาเมื่อไหร่"

ทั้งที่ได้ยินเรื่องนั้นมาหลายวันแล้ว แต่เขาก็คงรู้สึกปวดใจอยู่ ถ้าไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นตั้งแต่แรก เขาก็คงไม่ต้องมาหาอีกฝ่ายถึงที่นี่ และก็จะได้ไม่ต้องมาน้อยใจและโกรธเคืองผู้อื่นที่ทั้งเขามาได้บอกอะไรสักคำ

"เรื่องของผมเอง ผมก็ได้ยินมันมาจากผู้ใหญ่แล้วนะครับ คุณبابอกให้ผมอยู่แต่ในบ้านสักพัก"

"..."

"พี่ครับ..."

"อืม ชิงจูชา"

ผู้อื่นตอบกลับเสียงเรียบราวกับบอกว่ากำลังฟังอยู่ น้ำเสียงนั้นฟังดูเหมือนเป็นการอนุญาตให้ชิงจูชอดอกมาเรื่อยๆ ได้เลย ถึงแม้ว่าจู่ๆ ชิงจูจะโทรมาแล้วเอาแต่พูดอยู่ฝ่ายเดียวก็ตามที่ ชิงจูจึงถามเสียงอ่อนด้วยความรู้สึกอึดอัด

"พี่ทำแบบนี้เพราะรู้ทุกอย่างอยู่แล้วสินะ"

มันเป็นคำถามที่รวมความสงสัยมากมายเอาไว้

พี่รู้เรื่องของตัวเองจะต้องถูกลงโทษอยู่แล้วใช่ไหม รู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าเราจะได้ไม่ได้เจอหน้ากันสักพัก พี่เตรียมทุกอย่างไว้ตั้งแต่แรกเพื่อความปลอดภัยของผม และบอกให้พ่อแม่สั่งผมให้อยู่แต่ในบ้านใช่ไหม ตั้งแต่ก่อนที่เราจะไปสุสานประจำตระกูล กระทั่งวินาทีที่พี่ฆ่าสุรตนั้นนั่น สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดที่เป็นคนเตรียมการทุกอย่างใช่ไหม นั่นสิ...ทั้งที่รู้ความจริงทั้งหมด แต่กลับไม่บอกอะไรผมสักคำเลยเนี่ยนะ

"พี่เองก็ไม่ได้รู้ไปหมดทุกเรื่องหรอกนะ"

คำตอบที่ฟังดูไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรเลยถือเป็นคำตอบที่ชัดเจนมากพอแล้ว ต่อให้ไม่รู้เรื่องทั้งหมด แต่เขาก็คงจะคาดเดาทุกอย่างได้ประมาณหนึ่ง

"นายโทรมาเพราะเรื่องนั้นหรือ"

"..."

"นี่ก็ว่านายโทรมาเพราะคิดถึงพี่ซะอีก..."

มูฮึนหัวเราะเบาๆ ต่อท้ายประโยค เขาไม่ได้หัวเราะเพราะความตลก เพียงแค่พูดหยอกล้อเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศเท่านั้น

"นอนดึกเดี๋ยวจะไม่โตเอานะ"

"อายุขนาดนี้แล้ว จะโตได้มากอีกสักแค่ไหนกันครับ"

ซึ่งจูเถียงกลับโดยอัตโนมัติก่อนจะถอนหายใจเอือมอึ้งอีกฝ่ายทำเหมือนเขาเป็นเด็กอยู่ได้ ทั้งที่สมัยมัธยมปลายเขาโตไวและตัวค่อนข้างสูงมากแล้ว แต่ถ้าเขาคิดจะผ่อนคลายบรรยากาศที่ตึงเครียดก็ถือว่าทำสำเร็จ แม้จะคิดว่ามันน่าหงุดหงิดอยู่หน่อยๆ แต่สุดท้ายซึ่งจูก็ยอมเปิดปากในที่สุด ทว่าดูเหมือนเหตุผลที่ซึ่งจูรู้สึกประหม่าจะต่างไปจากที่มูฮึนคิดไว้

"ตอนนี้ผมอยู่ที่สนามบินครับ"

พูดแค่นี้ ทำไมถึงได้ยากนักนะ

ทั้งที่เตรียมใจก่อนจะมาถึงที่นี่แล้วแท้ๆ ไม่นึกเลยว่าพอมายุติยานตรงหน้าประตูบานนี้ เขากลับไม่มีความกล้าพอที่จะเจอหน้าอีกฝ่าย ไม่สิ... จะว่าไปแล้วเขาก็ประหม่าทุกครั้งก่อนที่จะได้เจอมูฮึน

"พี่อยู่ห้องสองห้องสี่ไหมครับ"

"..."

"ผมยืนอยู่น้ำห้องแล้ว..."

แก๊วก...

จู่ๆ ประตูห้องก็เปิดออกทั้งที่ยังไม่ทันพูดจบ ซึ่งจูเกือบจะถูกประตูที่เปิดออกมากกระแทกจึงผละถอยหลังไปเล็กน้อยด้วยความตกใจ เสียงรอบตัวที่คล้ายกันดังออกมาจากโทรศัพท์ และในขณะเดียวกันใบหน้าที่แสนคุ้นเคยก็ปรากฏขึ้นระหว่างช่องว่างของประตูที่เปิดออก

"..."

"..."

มูฮึนหลบหายใจเล็กน้อยซึ่งไม่ว่าใครมองก็ดูออกว่ารีบร้อนมาเปิดประตูเล่นผมสุภาพดีอยู่ไม่เป็นทรงกว่าปกติ สายตาที่มองซึ่งจูก็ดูเหม่อลอย

อย่างบอกไม่ถูก ทันทีที่สบตากัน ในหัวก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นสีชาวโพลน ซึ่งจุทำอะไรไม่ถูกจึงรีบแก้ตัว

"ผมเคาะแล้วนะ"

"..."

"แต่คิดว่าพี่น่าจะไม่ได้ยิน..."

ก็เลยโทรหา...

ไม่จำเป็นต้องพูดจนจบถึงตรงนั้น เพราะจุ มูฮินที่ยังเอามือถือแนบหูอยู่ ก็ยื่นมืออีกข้างออกมาช้าๆ ก่อนที่ปลายนิ้วมือนั้นจะค่อยๆ เลื่อนมาสัมผัสแก้มของซึ่งจุ

"..."

สัมผัสชวนจุกจี้ราวกับมีขนนกเฉียดผ่านทำให้เปลือกตาของซึ่งจุขยับไหว จากแก้มสู่ปลายคาง จากปลายคางสู่ริมฝีปาก และหลังจากค้างอยู่ที่บริเวณริมฝีปากอย่างอ้อยอิ่ง ปลายนิ้วนั้นก็เลื่อนกลับขึ้นไปแตะเปลือกตาซ้าย แม้จะเป็นสัมผัสที่ไม่อาจคาดเดาเจตนาได้ แต่ก็สัมผัสที่อ่อนโยนจนยากจะปฏิเสธ

หลังจากแต่จูบได้ใบหน้าของซึ่งจุอย่างทะนุถนอม ไม่นานนักมูฮินก็กุมใบหน้าของซึ่งจุไว้ด้วยฝ่ามือ ก่อนจะสัมผัสทั่วใบหน้าของซึ่งจุอย่างแนบชิดกว่าเก่า โดยใช้นิ้วโป้งไล่ไปที่บริเวณโหนกแก้มและนิ้วกลางกับนิ้วก้อยไล้อยู่ข้างตึงหู

"นาย..."

ทว่าในตอนท้ายของสัมผัสที่อ่อนโยนจนชวนให้รู้สึกแปลกๆ นั้นเอง มูฮินก็แสดงท่าทีที่ซึ่งจุไม่คาดคิดออกมา เมื่อจุ สีหน้าของมูฮินก็พลันบึ้งตึงราวกับถูกน้ำเย็นสาดใส่ น้ำเสียงเย็นชาที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนถูกเอื้อนเอ่ยออกมาจากริมฝีปากที่เคลื่อนไหวช้าๆ ของเขา

"นายมาทำอะไรที่นี่"

แม้ น้ำเสียงจะเย็นเยียบจนน่าขนลุก แต่ซึ่งจุก็ไม่ได้ตอบกลับ เพราะบรรยากาศที่แผ่ออกจากตัวมูฮินดูไม่ปกติเกินกว่าที่จะเปิดปากพูดได้ มูฮินค่อยๆ ละมือจากใบหน้าซึ่งจุ พยายามพึมพำเสียงเบาเหมือนไม่อยากจะทำให้

ภาพตรงหน้า

"แล้วมาที่นี่ได้ยังไง..."

"ก่อนอื่นเราเข้าไปคุยกันข้างในดีไหมครับ"

จะให้ยืนคุยกันตรงนี้ก็ยิ่งงอแง ทันทีที่ซึ่งจุพูดออกไปด้วยความคิดแบบนั้น มูฮินก็หันมองไปรอบๆ ก่อนจะคว้าข้อมือของซึ่งจุแล้วดึงเข้าไปด้านใน แม้เขาจะไม่ได้ออกแรงเท่าไรหรอก แต่ซึ่งจุก็ถูกดึงเข้าไปในห้องอย่างง่ายดาย

ไฟก็ไม่เปิด...

ภายในห้องมืดมากจนมองเห็นเพียงแค่เงาร่างๆ เท่านั้น แต่ก็เพียงแค่ชั่วครู่ เพราะทันทีที่มูฮินปิดประตู ทุกอย่างก็มีดสนิท

"..."

ปัง...

หลังปิดประตู มูฮินก็แปะอะไรบางอย่างที่บานประตูเสียงดังกรอบแกรบ มันน่าจะเป็นยันต์ แต่ตอนนี้ซึ่งจุจะไม่สามารถสัมผัสอะไรได้แล้ว แต่เขาก็พอจะเดาได้ว่ามันคือส่วนหนึ่งของเขตอาคม

เพราะแบบนี้เลยไม่ได้ยินเสียงเคาะประตูสินะ

วินาทีที่ซึ่งจุคิดแบบนั้น มูฮินก็ถามขึ้นอีกครั้ง

"มาที่นี่ได้ยังไง"

"เอ่อ..."

น้ำเสียงที่เคยอ่อนโยนฟังดูเย็นเยียบกว่าก่อนหน้านี้เป็นเท่าตัว ต่อให้รอบด้านจะมีดมืดจนมองไม่เห็นหน้า แต่ซึ่งจุก็มั่นใจว่ามูฮินกำลังจัดการอารมณ์ด้านลบของตัวเองอยู่ ฟังจากสิ่งที่เขาถามตอนยืนอยู่หน้าประตูก็รู้สึกได้ว่าเขาค้นตกใจอยู่ไม่น้อย

"หัวหน้าทีมอียูนฮีพาผมมาครับ"

ขอให้เปิดไฟดีไหมนะ

พอซึ่งจุตอบอย่างใจเย็นพลางคิดเช่นนั้น มูฮินก็ถามกลับด้วยน้ำเสียงที่เย็นเยียบขึ้นอีกระดับ

"อียูนฮี?"

"ผมไม่ได้ถูกลักพาตัว ผมเป็นคนขอร้องให้เธอพาผมมาเองครับ"

ซึ่งจูริบพูดเสริมเนื่องจากกลัวว่ายูนิสจะเดือดร้อนไปด้วย เพราะจู ก็นึกถึงยูนิสที่ทำสีหน้าไม่สบอารมณ์พลางพูดว่าไม่อยากเจอหน้ายูนิสขึ้นมาได้ ซึ่งจุทำเลื่องมอรอบๆ ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองไปยังจุดที่ยูนิสยืนอยู่

"ผมบอกพ่อแม่ก่อนออกมาด้วยครับ ผมเขียนโน้ตทิ้งไว้แล้ว..."

ทั้งๆ ที่ตั้งใจว่าจะทำใจดีสู้เสือ แต่พอเอาเข้าจริงเขาก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาพูด แม้จะใจกล้าถ่มมาถึงสมาพันธ์อย่างไม่เกรงกลัวอะไร แต่เขาก็รู้สึกว่ายูนิสที่มองไม่เห็นหน้าในตอนนี้น่ากลัวกว่าปกติเป็นไหนๆ แม้คำว่า 'น่ากลัว' จะไม่เข้ากับยูนิสก็ตามที

"...พอตื่นมา พวกท่านก็คงจะเห็น"

ซึ่งจูพูดต่ออย่างไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไร พลางลอบสังเกตท่าทีของยูนิส ซึ่งจูมีสายตาเหมือนคนปกติทั่วไป เพราะอย่างนั้นไม่ว่าจะมองอย่างไรก็มองไม่เห็นเลยสักนิดว่ายูนิสกำลังมีสีหน้าแบบไหน

"พี่ครับ ช่วยเปิดไฟ..."

"ห้ามมาที่สมาพันธ์ตามอำเภอใจ"

ยูนิสตัดบทซึ่งจุด้วยการเตือนอย่างจริงจัง แม้คำเสี่ยงจะไม่ได้ฟังดูโกรธเกรี้ยว แต่บรรยากาศที่แผ่ออกมาจากตัวเขาก็ยังคงไม่ปกติ พอซึ่งจุหรีตามองอย่างจับสังเกต ยูนิสก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"รู้อย่างหรือแปลว่าที่นี่มีคนเพ่งเล็งนายเยอะแค่ไหน"

แต่คำว่า 'เพ่งเล็ง' ก็ให้ความหมายในแง่ที่อันตรายเสมอไปนี่นา

แน่นอนว่าคนที่ประจบสอพลอเพื่อหวังความรักใคร่เอ็นดูจากนายน้อยตระกูลชอกก็คงจะรวมอยู่ในนั้นด้วย

"รีบกลับบ้าน..."

"ผมคุยกับประธานสมาพันธ์แล้วครับ"

คราวนี้ซึ่งจุเป็นฝ่ายพูดตัดบท เขากลืนน้ำลายหนึ่งหลอดคอปลงพยายามสงบใจที่เต็นระส่ำ เพราะตอนนี้การที่ทุกอย่างรอบด้านมีดสนิทอาจเป็นโอกาสเดียวที่จะทำให้เขาสามารถพูดออกไปตามตรงได้

"ผมตอบตกลงเรื่องที่เขาขอให้ช่วยชำระวิญญาณอสูรไปแล้วครับ เขาบอกว่าจะส่งนักล่าอสูรที่เชื่อมือได้มากอยคุ่มกัน ผมก็เลยขอให้เป็นที่ ส่วนเรื่องที่ผมมองเห็นความทรงจำของพวกอสูรตอนชำระวิญญาณ ผมไม่ได้บอกเขา..."

ซึ่งจุดสิ่งที่เตรียมมายืดยารวกับอ่านหนังสือ เพราะเขาคิดว่าขึ้นหยุดพูดไปกลางคัน อีกฝ่ายคงได้คิดว่าเขากำลังสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อแก้ตัว ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้กระชับและชัดเจนที่สุด

"...เพราะงั้นจากนี้ไป พี่จะต้องคอยดูแลผมไปอีกสักพัก"

"..."

แม้ซึ่งจุดจะพูดจนจบมาถึงตรงนี้แล้ว แต่มูฮินก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับใดๆ ซึ่งจุดจึงมองตำแหน่งที่ใบหน้าของอีกฝ่ายน่าจะอยู่ตรงนั้นพลางชมความประหม่าที่อัดแน่นอยู่เต็มอก มูฮินคงจะมองเห็นใบหน้าเขาอยู่แล้ว เขาจึงไม่ลืมที่จะพยายามรักษาสีหน้าให้มันสงบเอาไว้

"เรื่องลงโทษอะไรผมไม่รู้ด้วยหรอก แต่อย่างน้อยพี่ก็ไม่ต้องไปต่างเมืองแล้ว"

อาจเป็นเพราะว่าสายตาเริ่มคุ้นกับความมืด ซึ่งจุดจึงเริ่มมองเห็นใบหน้าของเขาจริงๆ ตั้งแต่สีหน้าที่ดูเย็นชาและแข็งแกร่งต่างไปจากปกติ รวมไปถึงริมฝีปากที่ขยับอำอกอย่างช้าๆ

"รู้ตัวใหม่นายกำลังพูดอะไรอยู่"

น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาแผ่วเบาราวกับเสียงลมหายใจ ซึ่งจุดจึงย้ำความจริงอีกครั้งอย่างใจเย็น

"ผมเจรจากับประธานสมาพันธ์มาแล้วครับ"

"..."

ซึ่งจุดพูดออกไปเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่ดูเหมือนมูฮินจะไม่ได้คิดเช่นนั้น หลังเงยไปครู่ใหญ่มูฮินก็แค้นหัวเราะก่อนจะเปิดปากถาม

"ล้อกันเล่นใช่ไหม"

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตอบคำถามนั้น เพราะมูฮินรู้ดีอยู่แล้วว่าสิ่งที่เขาพูดไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ซึ่งจุดเลยผมที่ปรกหน้าไปด้านหลังก่อนจะพ่นลมหายใจ

ออกมาสั้นๆ

"ฮึ..."

โชคที่ได้ที่ไม่ได้เปิดไฟ

ซึ่งจุได้แต่คิดเช่นนั้นในใจ เพราะไม่อย่างนั้นเขาก็ไม่อาจเผชิญหน้ากับ มูฮีนแบบนี้ได้ หากได้เห็นแวตตาที่เปลี่ยนไปของมูฮีน ต่อให้เป็นคนที่จิตใจ แข็งแกร่งมากแค่ไหนก็คงต้องรู้สึกหวาดหวั่นอย่างแน่นอน

"ซึ่งจุยา"

มูฮีนเรียกซึ่งจุด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ทว่าในน้ำเสียงนั้นก็กลับแฝงไปด้วย ความรู้สึกอันหลากหลายที่ไม่อาจจัดการได้ คำถามที่เอยออกมาเสียงแผ่วเบา หลังจากนั้นก็เช่นกัน

"นายไม่คิดถึงใจพี่ที่ไม่อยากให้นายเจอเรื่องอันตรายบ้างหรือ"

ซึ่งจุไม่ถามว่าทำไมมูฮีนถึงพูดแบบนี้ เพราะเขารู้เหตุผลนั้นดีอยู่แล้ว

เพราะแบบนั้นก็เลยไม่คิดจะชักใช้อะไรและได้แต่พูดออกมาด้วยน้ำเสียง

ว่างเปล่าสินะ

ไม่ใช่ว่าซึ่งจุไม่รู้ถึงความรู้สึกนั้น แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจุเองก็มีสิ่งที่ยากจะพูด เหมือนกัน

"แล้วพี่ล่ะครับ"

"..."

"พี่เคยคิดถึงใจผมที่ไม่อยากให้พี่เจอเรื่องอันตรายบ้างไหม"

ซึ่งจุไม่ได้แค่อยากย้อนถามส่งๆ ตามอารมณ์ แต่ที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ ซึ่งจุคิดแบบนั้นเสมอ พอเห็นเขาต้องคอยแบกรับและเผชิญกับเรื่องอันตราย เพียงลำพังมาโดยตลอดแล้ว ซึ่งจุก็คงจะรู้สึกอึดอัดใจไม่ได้หลายต่อหลายครั้ง

"ต่อให้เป็นพี่ก็ใช่ว่าจะรับมือไปได้ซะทุกเรื่องนะครับ"

"แต่เรื่องคราวนี้นั้นต่างกัน"

"ในสายตามผม มันเหมือนกันครับ"

น่าจะต้องบอกว่าเขาทั้งรู้สึกผิด รู้สึกเจ็บใจ และรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง เขารู้สึกจะอวยกับความรู้สึกเหล่านั้นจนโมโห และสุดท้ายปลายทางของ

ความรู้สึกเหล่านั้นก็พุ่งตรงไปที่มูฮิน

"ทำไมที่ถึงได้เอาแต่คิดเองเออเองอยู่คนเดียวและไม่เคยฟังผมเลย ในเมื่อที่ยังทำแบบนั้นได้ แล้วผมจะทำแบบนั้นบ้างไม่ได้หรือไง"

ทั้งที่รู้ว่ามันดั่งเงา แต่ซึ่งจุก็ยังเลือกที่จะพูดออกไปแบบนั้น เขามาหา อีกฝ่ายถึงสมาพันธ์แค่ครั้งเดียว แต่อีกฝ่ายกลับแสดงท่าทีเหมือนโลกจะพังทลายลงมาต่อหน้า

"ผมไม่ได้เดินเข้าไปหาเรื่องอันตราย ผมแค่ยอมให้ความร่วมมือกับคนพวกนั้นแค่ครั้งเดียวเท่านั้น"

"ซึ่งจุยา"

"ผมขอโทษที่ไม่เชื่อฟังคำพูดพี่ แต่..."

"ขอซึ่งจุ!"

จุๆ มูฮินก็ตะคอกเสียงดังทำเอาซึ่งจุตกใจจนเบิกตาโต หลังยื่นหม่อและนิงเจียบไปครู่หนึ่ง ซึ่งจุก็ถามออกไปด้วยน้ำเสียงที่ไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

"พี่ตะคอกใส่ผมหรือ..."

"..."

มูฮินกัดริมฝีปากแน่นราวกับเสียใจกับการกระทำเมื่อครู่ของตัวเอง นำเข้าที่พอเห็นท่าทีแบบนั้นของมูฮินแล้ว ความรู้สึกเสียใจที่ไม่อาจกลั้นไหวก็พลันเอ่อล้นขึ้นมา เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังจะพูดแก้ตัว ซึ่งจุก็หลุดปากพูดไปโดยไม่รู้ตัว

"ถ้าฉันผมต้องทำยังไงเธอครับ"

ซึ่งจุรู้ว่าตัวเองทำในสิ่งที่น่าถูกดู ทำในสิ่งที่มูฮินห้าม ซึ่งการกระทำเช่นนั้นอาจนำไปสู่สถานการณ์ที่อาจจะยุ่งยากกว่าเก่า และรู้ว่าถ้าอีกฝ่ายมีแผนการอื่นอยู่ สิ่งที่เขาเลือกทำลงไปก็อาจเป็นสิ่งที่ขัดแย้งแผนการของอีกฝ่าย

"พี่ถูกลงโทษเพราะผม แล้วพี่ยังจะบอกให้ผมเอาแต่หมกตัวอยู่ในบ้าน และรอจนกว่าพี่จะคลี่คลายเรื่องทุกอย่างได้หรือครับ"

ถ้าพี่จะตัดสินใจเอาเองแบบนั้นก็บอกกันสักหน่อยสิ บอกผมว่าเกิดอะไรขึ้น บอกผมว่าผมต้องทำยังไง อย่างน้อยก็บอกหน่อยว่าผมต้องรออีกนานแค่ไหน

"พี่ไม่คิดว่าผมจะเป็นห่วงพี่บ้างหรอกครับ"

ยิ่งเห็นว่าพี่ทำทุกอย่างเพื่อผมแล้ว ในใจก็มีแต่จะยิ่ง...

"ตอนที่พี่เหนื่อยแทบตาย ตอนที่พ่อดลบันดาลจนจนขับรถไม่ไหว พี่คิดว่าผมไม่รู้สึกลึกผิดหรือไม่รู้สึกอะไรเลยงั้นเหรอ"

ซึ่งजूจ๋องมูฮินเข้มนิ่งโดยไม่หลบตา แม้ภาพเบื้องหน้าจะค่อยๆ พร่าเลือน แต่ต่อให้จะพยายามข่มความขุ่นเคืองใจที่เอ่อล้นขึ้นมาแค่ไหน สุดท้ายมันก็มีแต่จะล้นทะลักออกมา ความสุขุมใจเย็นที่พยายามรักษาเอาไว้มาตลอด ได้พังทลายลงราวกับความรู้สึกในใจบางอย่างระเบิดออกมา

"พี่จะทำให้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กน้อยที่ไม่รู้ประสีประสาไปอีกนานแค่ไหนพี่ถึงจะพอใจ!"

ความเสียใจที่ถาโถมราวกับคลื่นซัดสาดเข้ามาในใจของजूจ๋องอย่างไม่หยุดพัก ถ้าเป็นไปได้जूจ๋องเองก็ไม่ได้อยากตะคอกเสียงดัง แต่เสียวินาทีนั้น จู้จ๋องก็เผลอจข่มความเสียใจเอาไว้ได้

"ผมเองก็ไม่อยากให้เป็นแบบนั้น ผมไม่อยากให้ใครต้องตาย ไม่อยากให้ใครคอยกังวลว่าผมจะเป็นหรือตายยังงั้น ไม่อยากให้ใครต้องมาลำบาก เพราะเรื่องแบบนี้!"

ตอนที่พี่ชายกับพี่สาวตาย แน่แน่นอนว่าजूจ๋องยังเป็นแค่เด็กน้อย แต่ถึงอย่างนั้น จู้จ๋องก็อ่อนไหวและรู้สึกได้ถึงความโศกเศร้าของคนในครอบครัวไม่ต่างกัน พ่อแม่ที่เฝ้าแต่ร้องไห้ทั้งวันทั้งคืน ครอบครัวบ้านข้างๆ ที่รู้สึกผิดจนร้องไห้ไม่ออก ภาพเหล่านั้นยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำของเขา

"พี่มันใจโหมว่าตัวเองจะไม่มีจุดจบแบบคุณลุง"

หลังพี่ชายและพี่สาวเขาตายไปได้หนึ่งปี คุณลุงผู้เป็นพ่อของมูฮินที่สุขภาพแข็งแรงมาตลอดก็จากไปเพราะทำงานหนักเกินไปจนร่างกายรับไม่ไหว แม้คนในครอบครัวมูฮินที่สูญเสียคนสำคัญไปจะสะเทือนใจกับเรื่องนั้นกว่ามาก แต่ในหัวใจของเด็กน้อยในตอนนั้นก็ตระหนักถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

"พี่คิดว่าคนอย่างผมจะไม่กลัวเรื่องแบบนั้นงั้นเหรอ"

มนุษย์เราไม่ว่าจะเป็นใครหรือไม่ว่าเมื่อไหร่ต่างก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น

เพราะสิ่งที่เรียกว่าความตายนั้นว่างเปล่า เด็กน้อยในวันวานที่ไม่เคยรับรู้รสชาติที่แท้จริงของมันจึงรู้สึกแบบนั้นมาตลอด แต่แล้วเมื่อภาพที่เคยคิดมาตลอดว่าจะคงอยู่ไปชั่ววันนิรันดร์ได้แตกสลายไป ซึ่งจู่ก็รู้สึกกลัวอย่างที่ไม้อาจทนไหว

"ผมเองก็กลัวเป็นเหมือนกัน กลัวว่าใครจะทำพลาด กลัวว่าทุกคนจะมัวแต่ห่วงผมจนไม่ห่วงตัวเอง กลัวว่าทุกคนจะได้รับบาดเจ็บแล้วไม่บอกกัน! ทั้งๆ ที่ผมกลัวมาตลอด แต่ทำไมพี่ถึงไม่รู้อะไรบ้างเลย!"

ใช่แล้ว ซึ่งจู่เองก็กลัวความตาย แต่เพราะทุกคนเป็นห่วงเขาจนวนเวียนกันเสมอมา เขาจึงไม่อาจแสดงท่าทีอะไรออกไปได้ เพราะถ้าตัวเขาแสดงความเป็นห่วงออกไปอีกคน ทุกคนก็จะยิ่งกังวลมากกว่าเดิม ดังนั้นเขาจึงได้แต่รักษาทำหน้าที่เฉยและแสร้งทำเป็นไม่รู้สึกรู้สามาโดยตลอด

"ทำไมพี่ถึงได้..."

ยังไม่ทันพูดจบ น้ำตาก็ไหลริน

"..."

"..."

ซึ่งจู่เห็นว่ามูฮินชะงักไปผ่านสายตาที่พร่าเบลอ หลังจากທີ່ซึ่งจู่ระบายความโกรธและมูฮินเองก็ได้แต่ฟังสิ่งที่ซึ่งจู่ระบายออกมาอยู่เงียบๆ ก็ไม่มีใครเอ่ยปากพูดอะไรอีก ระหว่างนั้นมีเพียงแค่ซึ่งจู่ที่ห่อไหล่พลางสะอึกสะอื้นเบาๆ

"แฮ้อ..."

น่าขายหน้าซะมด ทั้งที่ไม่อยากร้องไห้เหมือนเด็กน้อยเลยแต่ๆ เพราะพร้องให้ในเวลานี้ การกระทำของเราก็มีแต่จะดูเง่า

"แฮ้อ เวิร์ธ..."

แม้จะพยายามกลั้นเอาไว้แค่ไหน แต่ลำพังแค่พยายามไม่ให้ไหลล้นไปตามแรงสะอื้นได้ก็ถือว่าเกินจะรับไหวแล้ว แม้จะยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดตาแต่น้ำตาที่เอ่อล้นก็ไม่มีแว่วว่าจะหยุดไหลเลยสักนิด

หลังสะอึกสะอื้นจนหอบหายใจอยู่พักหนึ่ง ซึ่งจู่ก็เปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่องทั้งที่ยังคงไม่เงยหน้าขึ้น

"ผมรู้ว่าผมคงช่วยอะไรไม่ได้"

"..."

"ผมรู้ดี...แต่ทั้งที่รู้แบบนี้..."

แม้มุฮิอันจะเคยบอกว่าตัวเองไร้ประโยชน์ แต่ซึ่งจุกลับคิดว่าคนที่ไร้ประโยชน์จริงๆ คือตัวเขาเอง เพราะเขาเป็นเพียงคนธรรมดา การที่ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ และทำได้แค่รอรับความช่วยเหลือในสถานการณ์เช่นนี้จึงเป็นความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง แม้แต่การไปมหาวิทยาลัยเขายังต้องได้รับการคุ้มครองกันเลย แล้วแบบนี้คนอย่างเขาจะช่วยเหลืออะไรใครได้

"ผมว่าอุ่นใจมาก แต่จะให้ผมทำยังไงได้ล่ะ"

ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องทำอะไรสักอย่างเพราะรู้สึกว้าวถ้าเอาแต่อยู่เฉยๆ คงได้เป็นบ้าแน่ เขามั่นใจว่าสิ่งที่เขาทำลงไปจะไม่เป็นอันตราย และมั่นใจด้วยว่ามันจะไม่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น อันที่จริงเขาก็ไม่คิดว่าตัวเองทำผิดอะไรมากมาย เพราะอย่างน้อยในเชิงผลลัพธ์ก็ถือว่ามันประสบความสำเร็จ

"พี่คงไม่รู้สินะว่าทุกครั้งที่เป็นแบบนี้ผมคิดอะไร"

แต่มุฮิอันกลับยังคงแสดงท่าทีราวกับโลกทั้งใบถล่มลงมา ซึ่งจุไม่อยากจะเห็นเขาในสภาพที่ดูไม่สบายใจเช่นนี้ก่อนที่จะพูดถึงเรื่องความถูกต้อง

ถ้าตัวตนของผมมันทำให้พี่ไม่สบายใจล่ะก็...

"สู้ให้ผม..."

ซึ่งจุไม่อาจพูดให้จบประโยคได้ ส่วนหนึ่งเพราะมันเป็นคำพูดที่เขาไม่อาจพูดต่อหน้ามุฮิอันได้ แต่อีกส่วนเป็นเพราะสัมผัสอันอบอุ่นที่โอบกอดร่างกายเขาไว้ก่อนที่เขาจะทันได้พูดออกไป เพราะจุ มุฮิอันก็เผลอเข้ามาคิดว่าต้นคอแล้วดึงเขาเข้าไปกอดจนจมอกพลงซุกโอบหน้าลงมา

"พี่ขอโทษ..."

"..."

"พี่ผิดไปแล้ว"

น้ำเสียงที่สงบลงดังเข้ามาในหู มุฮิอันกดปลายคางลงบนผมพลงโอบกอด ซึ่งจุแน่นขึ้นอีกเล็กน้อย น้ำเสียงที่เอื่อยตามหลังมาฟังดูกระวนกระวายใจอย่างบอกไม่ถูก

"พี่จะไม่โมโหและจะไม่ตะคอกใส่นายอีกแล้ว"

มันเป็นคำพูดที่จริงจังต่างไปจากปกติ ปลายนิ้วที่สั่นระริกขณะกำลังลูบต้นคอของซึ่งจูอย่างทะนุถนอมก็เช่นกัน หลังโอบไหล่ด้วยมืออีกข้าง มูฮินก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาราวกับเสียงลมหายใจ

"เพราะฉันอย่าพูดคำนั้นออกมาเลยนะ"

คำพูดนั้นฟังดูคล้ายกับกำลังอ้อนวอน เหมือนเขาพอจะรู้ว่าสิ่งที่ซึ่งจูตั้งใจจะพูดออกมาคืออะไร คนที่ความรู้สึกไวจนน่าตกใจคงจะรับรู้ถึงความรู้สึกของซึ่งจูได้อยู่แล้ว

"พี่คิดผิดเอง"

"..."

"พี่ขอโทษนะ"

มูฮินพร่ำพูดคำว่าขอโทษซ้ำไปซ้ำมาราวกับไม่รู้จะพูดอะไรดี ขณะลูบหลังซึ่งจูอย่างทะนุถนอม เขาก็กอดซึ่งจูแน่นขึ้นอีกเล็กน้อยราวกับกลัวว่าซึ่งจูจะหลุดมือไป หลังจูบผมซึ่งจูอีกครั้ง เขาก็พูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือราวกับกลัวว่าซึ่งจูจะร้องให้ออกมาหนักกว่าเดิม

"ขออภัยล่ะ อย่าร้องไห้เลยนะ หืม?"

พอได้ยินคำปลอบที่บอกว่าอย่าร้องไห้ น้ำตาก็พานจะไหลออกมาหนักกว่าเดิม ทั้งที่คนที่กำลังร้องไห้คือซึ่งจู แต่สีหน้าของมูฮินกลับดูแย่งยิ่งกว่าเสียอีก แต่ถึงอย่างนั้นฝ่ามือที่คอยลูบแผ่นหลังซึ่งจูก็ยังคงทำหน้าที่เป็นอย่างดี

"..."

พอรู้สึกเหมือนจะปล่อยโฮออกมาอีกครั้ง ซึ่งจูก็เกร็งคอพลาংกัดริมฝีปากแน่น แต่มันก็เปล่าประโยชน์ เพราะเสียงสะอื้นอย่างน่าสงสารยังคงดังลั่นออกมาทุกครั้งทีที่อ่อนลมหายใจ พอเห็นซึ่งจูกำมือแน่นจนไหล่สั่นระริกไม่หยุด มูฮินก็พูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนกว่าเดิม

"พี่เป็นแบบนี้เพราะเป็นห่วง"

มันเป็นเหตุผลที่ซึ่งจูเองก็รู้ดีอยู่แล้ว ทว่าคำพูดที่ตามหลังมากลับเป็นสิ่งที่ซึ่งจูเพิ่งเคยได้ยินจากปากของมูฮินเป็นครั้งแรก

"พี่เองก็กลัวเหมือนกัน..."

"..."

"เพราะมันพี่ถึงได้เป็นแบบนี้ ซึ่งจูยา"

ท้ายที่สุดแล้วแม้ว่าคำพูดนี้จะฟังดูเหมือนเป็นข้ออ้าง แต่ซึ่งจูก็รู้ว่ามันเป็นความจริงจากใจของมูฮิน พอรู้แบบนี้แล้ว ทั้งที่ควรจะเกลียด แต่ซึ่งจูก็ทำใจเกลียดมูฮินไม่ลง เพราะมูฮินก็กลัวไม่ต่างจากเขา และเขาเองก็เป็นห่วงมูฮินไม่ต่างจากที่มูฮินเป็นห่วงเขาเช่นกัน

"ซึ่งจูของพี่เองก็กลัวเหมือนกันสินะ"

น้ำเสียงที่ปลอบโยนอย่างแผ่วเบาทำให้น้ำตาที่ผ่นกลั้นเอ่อล้นออกมา และในวินาทีที่ได้ยินคำพูดถดถามาของมูฮิน ความเสียใจที่เคยพรั่งพรั่งก็ยิ่งถาโถมหนักกว่าเดิม

"พี่ไม่เคยรู้เรื่องนั้นเลย พี่ขอโทษนะ"

"อีก..."

ความจริงแล้วเขากลับมาโดยตลอด นับตั้งแต่ตอนที่ขึ้นรถมากับยุนฮี จนถึงที่สมาพันธ์ ตอนที่พูดคุยกับประธานสมาพันธ์ ตอนที่ยืนอยู่หน้าห้องของมูฮิน กระทั่งตอนที่ได้เจอใบหน้าที่คุณเคยแต่กลับต้องหาข้อแก้ตัวเพราะตกใจกับปฏิกิริยาตอบรับที่เย็นชาของมูฮิน ทั้งหลายนี้ไม่มีวินาทีไหนที่เขารู้สึกวางใจได้เลย

"อีก...อีก..."

ซึ่งจูจำไม่ได้ว่าไม่ได้ร้องไห้หนักแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว สมัยเด็กเขาร้องไห้ทุกครั้งที่ถูกมูฮินแกล้ง แต่หลังจากความคิดอ่านเริ่มโตเป็นผู้ใหญ่ เขาก็แทบไม่ร้องไห้อีกเลย ยิ่งร้องไห้พุ่มพ่ายในอ้อมกอดแบบนี้ยิ่งไม่มีอยู่ในความทรงจำ

"ผมนะ...อีก..."

ซึ่งจูเปิดปากอย่างยากลำบาก การจะเอ่ยอะไรออกไปสักคำมันไม่ง่ายเลย หลังสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ สองครั้ง ในที่สุดซึ่งจูก็พูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

"ผมเคยบอกไปแล้วนี่ครับว่าผมชอบพี่..."

ซึ่งจูเอื้อมแขนออกไปโอบกอดเอวของมูฮินช้าๆ ก่อนจะกำชายเสื้อพลาง

ฝั่งใบหน้าลงกับต้นคอเขา เมื่อความโศกเศร้าเสียใจถาโถมเข้าใส่ไม่หยุด คำพูดที่เคยเก็บไว้ในใจก็พรุ้งพรุ้งออกมาไม่หยุดเช่นกัน

"ทั้งที่รู้ อีก...แต่พี่ก็ยังทำแบบนี้"

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะกำลังร้องไห้อยู่ หรือเป็นเพราะกำลังซุกใบหน้าอยู่กันแน่ แม้แต่สิ่งจู่ที่เป็นคนพูดเองก็ยังรู้สึกว่าย่ำแย่คำที่พูดจึงจำออกมาแน่นฟังดูน่าสงสารจับใจ

"ที่ผมเคยบอกว่าให้กลับไปเจอกัน อีก...แค่ปีละครั้งสองครั้งเหมือนเมื่อก่อน พี่รู้ใหม่ว่ามันหมายความว่ายังไง"

เขาไม่ได้หมายความว่า จะตัดความสัมพันธ์กันทั้งที่ยังแก้ไขอะไรไม่ได้ อยู่แบบนี้ แต่เขาหมายความว่าหลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาจะเดินกลับไปสู่ช่วงเวลาในอดีตที่แสนสงบสุข กลับไปสู่ช่วงเวลาที่ความวุ่นวายเพียงอย่างเดียวของเขามีแค่ความรู้สึกที่มีต่อมูฮิน กลับไปมีชีวิตประจำวันในแบบที่ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องความเป็นความตายในชีวิต

"ทำไมพี่ถึงชอบทิ้งให้ผมอยู่คนเดียวเรื่อยเลย..."

"..."

"ทำไมถึงได้เอาแต่ทิ้งกันอยู่เรื่อย...อีก"

ซึ่งจุปล่อยโฮฟกลางฤดูใบไม้ผลิกลางบนลาดไหล่ของมูฮิน แต่ความขุ่นเคืองกลับไม่สงบลงเลย เขาจึงทำได้เพียงกอดมูฮินไว้แน่นราวกับจะทำให้ร่างของมูฮินแหลกคาอ้อมกอด ทั้งที่มันไม่ต่างจากการระบายความโกรธเลยสักนิด แต่มูฮินก็กอดเขาแน่นขึ้นโดยไม่ได้อือสาอะไร

"ใช่ะที่ไหนละ...พี่ไม่ได้ทิ้งให้นายอยู่ตัวคนเดียวสักหน่อย"

ฝ่ามือใหญ่เลื่อนจากแผ่นหลังลงมาที่เอวอย่างอ้อยอิ่ง ขณะที่มืออีกข้างที่วางอยู่บนต้นคอยังคงโอบกอดซึ่งเขาไว้ราวกับจะไม่ยอมปล่อยให้ซึ่งจุหายออกไปจากอ้อมอกของตัวเอง

"พี่ไม่เคยคิดที่จะทิ้งนายแบบนี้เลยนะ พี่ผิดไปแล้ว"

ความรู้สึกที่เหมือนกับร่างกายหลอมละลายเพราะไออุ่นชัดเจนยิ่งกว่าความรู้สึกที่เหมือนกับหายใจติดขัดเสียอีก อุณหภูมิจากร่างกายที่โอบกอดเขา

เอาไว้ กลืนกายที่ลอยมาแตะปลายจมูก กระทั่งน้ำเสียงที่ดังคลอเคลียอยู่ข้างหู สิ่งเหล่านั้นช่างอบอุ่นเหลือเกิน

"พี่ไม่ได้ตั้งใจจะทิ้งนายสักหน่อย พี่จะทิ้งนายได้ยังไงกันล่ะ หืม?"

แม้มุฮีนจะเก่งเรื่องการปลอมโยนและการหยอกล้อ แต่มันก็ไม่ได้ผลกับซึ่งจุทีโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว คนที่เคยใช้ชีวิตอย่างสบายไร้ความกังวลใจมาตลอดตอนนี้กลับกำลังแสดงท่าทีกระวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด

"หยุดร้องให้เถอะนะ ร้องให้หนักแบบนี้เดียวกับดหัวพอดี"

แทนที่จะตอบอะไร ซึ่งจุกลับทำเพียงแค่นายหน้าไปมา ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากหยุดร้องให้ แต่เขาแค่ไม่รู้ว่าจะทำให้น้ำตาหยุดไหลได้อย่างไร พออารมณ์พุ่งพล่านขึ้นมาหนึ่งแล้ว เขาก็ไม่อาจจัดการมันด้วยตัวเองได้

"ฮึก...ฮึก..."

มุฮีนปล่อยซึ่งจุออกจากอ้อมอกเพราะคิดว่าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว แม้จะรู้สึกเสียดยาโยนที่ผละห่างออกไปชั่วคราวหนึ่งจนนึกอยากดึงเข้ามาแนบชิดกายอีกครั้ง แต่มุฮีนก็ประคองแก้มของซึ่งจุด้วยสองมืออย่างทะนุถนอม ก่อนจะกดริมฝีปากจูบลงไปบนเปลือกตาที่เปียกชื้นอย่างอ่อนโยน

"ฮึบเร็ว ฮึบ"

หลังจูบสั้นๆ มุฮีนก็พุดด้วยน้ำเสียงสดใส ซึ่งจุจึงหลับตาพร้อมอย่างว่าง่ายครั้งนี้เขาสงบนิ่งนานกว่าทุกที หลังพรมจูบไปทั่วโดยเริ่มตั้งแต่ดวงตาที่ร้อนผ่าวจนแดงก่ำ แก้มที่เปียกชื้นไปด้วยหยาดน้ำตา จนถึงริมฝีปากที่เม้มสนิทเป็นที่สุดท้าย มุฮีนก็ปิดท้ายด้วยการช่วยเกลี่ยหยาดน้ำตาที่คลออยู่บริเวณขอบตาให้อย่างเบามือ

"อย่าร้องให้เลยนะ"

"..."

มันเป็นสิ่งที่มุฮีนมักทำบ่อยๆ เมื่อตอนที่ซึ่งจุยังเด็ก หลังจากแก้มซึ่งจุจนร่องเหงื่อแล้ว มุฮีนก็จะกดซึ่งจุที่กำลังขวัญเสียไว้ในอ้อมอกก่อนจะจับตรงนั้นที่ตึงนี้เพื่อปลอมโยน และพอสบตากัน มุฮีนก็จะบอกว่า 'พี่ขอโทษ' พลางส่งสายตาที่เต็มไปด้วยความรักและความเอ็นดูมาให้

"เลิกร้องให้เถอะนะ"

แม่น้ำตาจะหยุดแล้ว แต่ซึ่งจุกก็ไม่ตอบอะไร ตอนนั้นเขาก็ไม่ใช่เด็กหัวขบ แล้วสักหน่อย เขาโตเป็นผู้ใหญ่เกินกว่าจะปลอบใจด้วยการจิบแล้ว การที่มูฮิน จิบตรงนั้นตรงนี้ทั้งที่เขาไม่ใช่เด็กน้อยอีกต่อไปแล้วจึงเป็นเรื่องที่น่าหงุดหงิดที่สุด

"ขึ้นยังร้องให้ต่อไป..."

วินาทีที่คิดได้ตั้งนั้น ซึ่งจุกก็เอื้อมมือไปคว้าคอเสื้อของมูฮินเอาไว้โดยไม่ทันให้ตั้งตัวเหมือนที่เคยทำหน้าประตูบ้านในคืนวันปีใหม่ และก่อนความกล้าที่ความมืดรอบกายมอบให้จะหายไป ซึ่งจุกก็กระซอกมูฮินเข้าหาตัวแล้วกดจูบลงบนริมฝีปากมูฮินซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง

"..."

"..."

จิบ...

มูฮินถึงกับสับสนใจไปชั่วครู่ในวินาทีที่เสียงน่าอายนั้นดังขึ้น แม้รอบด้านจะยังคงมืดสนิท แต่ในระยะห่างแค่นี้ซึ่งจุกก็สามารถคาดเดาสีหน้าของมูฮินได้ แค่ตึงใบหน้าของอีกฝ่ายเข้ามาแล้วกดจูบลงไป เท่านั้นก็ทำเอามูฮินถึงกับเบิกตาโต หลังจากนั้นนับนิตยาคาสนิทานที่คุ่มนั้นก็ถูกความรู้สึกอื่นเข้าครอบงำ

"..."

มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในเสี้ยววินาที ก่อนที่มูฮินจะคว้าต้นคอของซึ่งจุกไว้ พร้อมกับผลักซึ่งจุกไปชิดกับประตู

ปัง!

เมื่อซึ่งจุกเฝ้าหน้าขึ้นพร้อมเสียงนั้น คราวนี้มูฮินก็ครอบครองริมฝีปากของซึ่งจุกด้วยการกระทำที่รุนแรงต่างไปจากก่อนหน้านี้เห็นได้ชัด

"อีก..."

มันเป็นความรู้สึกที่ราวกับหายใจไม่ออก ทั้งที่ความอุ่นจากกายที่สัมผัสกันไม่ได้ร้อนขนาดนั้น แต่ซึ่งจุกกลับรู้สึกเหมือนกำลังจะขาดอากาศหายใจเพราะความร้อนรู้ม ริมฝีปากที่บิดเบียดกันจนไว้ช่องว่าง ลมหายใจที่ถูกเขาช่วงชิงไป

และความวาบวมที่เขามอบให้ ทุกอย่างล้วนรุนแรงเกินกว่าครั้งไหนๆ

แต่ถึงแม้จะจูโจมเข้ามอย่างรุนแรง มูอีนก็ไม่ได้แสดงท่าทีที่ทำให้ซึ่งจูรู้สึกหวั่นเกรงเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามเขากลับใช้มืออีกข้างที่ว่างยึดไหล่ของซึ่งจูไว้ ก่อนจะพักหายใจครู่หนึ่งโดยที่ริมฝีปากยังคงไม่ผละออกจากกัน จนถึงตอนนี้ฝ่ายที่รู้สึกร้อนผ่าวขึ้นมาเพราะกำลังข่มความรู้สึกบางอย่างไว้จึงเป็นซึ่งจู

ซึ่งจูขยับริมฝีปากราวกับลิ้มรสชาติของจูบนั้นอย่างลิ้มตัว ทั้งที่ไม่มีส่วนไหนที่แนบชิดกันได้มากไปกว่านี้แล้ว แต่ซึ่งจูก็ยังรู้สึกว่ามันสัมผัสเท่านั้นยังไม่เพียงพอ จึงเผลอคิดที่จะดูดติ่งริมฝีปากอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลา ทว่าในตอนนั้นเองมือที่เคยสัมผัสต้นคอก็เริ่มเคลื่นลงไปช้าๆ

"อีก..."

ฝ่ามือที่เลื่อนลงมาอย่างอ้อยอิ่งลูปได้ต้นคอของซึ่งจูแผ่วเบา แม้แต่การกระทำที่ดูไม่ได้พิเศษอะไรก็ยังกระตุ้นความรู้สึกวาบวมจนซึ่งจูถึงกับต้องห่อไหล่

หลังจูบซึ่งจูอยู่พักหนึ่งราวกับต้องการจะบอกให้อีกฝ่ายคลายความประหม่า คราวนี้มูอีนก็ย้ายมือมาเสยคางของซึ่งจูขึ้น และเมื่อริมฝีปากของซึ่งจูเผยอ้าออก เขาก็ใช้นิ้วโป้งยัดปลายคางของซึ่งจูไว้มัน แล้วใช้มืออีกข้างหนึ่งคว้าแขนของอีกฝ่ายมาคล้องคอตัวเองเพื่อเป็นหลักยึดไว้ ก่อนจะโน้มใบหน้าลงไปแล้วประกบริมฝีปากอย่างแนบแน่นยิ่งกว่าเดิม

ซึ่งจูเผลอยื่นลิ้นออกไปอย่างไร้สติ แม้จะเป็นแค่ปฏิกิริยาที่แสดงออกเพราะคิดว่ากำลังจะโดนจูบ แต่มันก็ทำให้มูอีนถึงกับหายใจกระเส่าจนต้องยกมือข้างหนึ่งขึ้นสัมผัสใบหน้าด้านข้างของซึ่งจู

"..."

ดัง...

ประตูที่อยู่ด้านหลังส่งเสียงดังเมื่อมูอีนยกแขนขึ้นทำประตูพร้อมขยับกายเข้าไปแนบชิดซึ่งจูขึ้นอีกนิด ซึ่งจูที่ถูกขังอยู่ระหว่างประตูและมูอีนจึงต้องยกสองแขนขึ้นโอบรอบคอของมูอีนไว้แน่น

"อืม..."

ทว่าน่าเสียดายที่มูฮินดูเหมือนไม่มีความคิดที่จะสอดลั่นเข้ามา สังเกตได้จากท่าที่ต่อให้ซึ่งจูจะพยายามย่นลั่นออกไปแค่ไหน มูฮินก็ปฏิเสธและดูตึงเพียงแคริมฝีปากของซึ่งจู แม้เขาจะย่นลั่นออกมาหยอกล้อช่องว่างระหว่างริมฝีปากของซึ่งจูเป็นระยะๆ แต่พอซึ่งจูเปิดปากออก เขาก็เอาแต่ล่าถอยกลับไปอยู่อย่างนั้นซ้ำๆ

ไม่ถึงใจเลยสักนิด...

ทั้งที่ตอนจะจูบก็จูโจมเข้ามาอย่างเอาแต่ใจโดยไม่สนใจอะไร พอมาถึงตอนนี้ที่ซึ่งจูรู้สึกเครื่องติดขึ้นมา ก็ไม่รู้ว่าเขาจะยังใจอะไรนักหนา ท่าทางที่กำลังใช้มือหนึ่งประคองใบหน้าของซึ่งจูโดยที่อีกมือหนึ่งค้ำยันประคองไว้ในท่าที่เหมือนกำลังจะพังมันนั้นดูระมัดระวังกันสุดๆ รวกับว่าเขากำลังรักษาเส้นแบ่งที่เลือกรางเอาไว้เพื่อไม่ให้ถลาลึกลงไปมากกว่านี้ ในขณะที่ริมฝีปากยังคงบดจูบลงมาด้วยสัมผัสที่เต็มไปด้วยความว่าวุ่นใจ

สุดท้ายซึ่งจูก็งัดใจเบี่ยงหน้าหนีมูฮินพร้อมทั้งผละริมฝีปากออก มูฮินชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะหรีตามองซึ่งจู เพราะความรู้สึกที่แผ่อยู่ในสายตานั้นคือความต้องการ ซึ่งจูจึงพินลมหายใจที่หอบกระเส้าออกมาพลางบ๊อตา

"ถ้าจะทำ... แยก..."

"..."

"...ก็ทำให้มันถึงใจสิ"

ก่อนจะทันได้พูดจบ ริมฝีปากของซึ่งจูก็ถูกรอครอบครองอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสติลัมปชัญญะหลุดลอยไปไหนแล้วหรือเปล่า คราวนี้มูฮินถึงได้จูโจมเข้ามาอย่างไม่ลังเลแม้แต่บ่อย เขายึดใบหน้าของซึ่งจูไว้มั่นแล้วประกบริมฝีปากลงมา ก่อนจะสอดเรียวลั่นเข้ามาในโพรงปากของซึ่งจูอย่างเอาแต่ใจ

"อีก...!"

ติง...

ประตูที่แนบอยู่กับแผ่นหลังส่งเสียงดังขึ้นอีกครั้ง หลังจากสอดเรียวลั่นหนาเข้ามาลึก มูฮินก็เกี่ยวกระหวัดลั่นของซึ่งจูอย่างรีบร้อน เมื่อเห็นว่าซึ่งจูไม่อาจ

ทนกับสัมผัสนั้นได้จนตัวอ่อนยวบยวบ มูฮีนก็รีบสอดต้นขาเข้าไปตรงหว่างขาของชิงจูเพื่อไม่ให้หนีไปไหนได้

ชิงจูรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเหยื่อที่ถูกผลักดันให้จนมุม ทั้งที่เป็นฝ่ายทำหายก่อนแท้ๆ แต่เพียงชั่วพริบตาเดียวก็พลันรู้สึกกลัวขึ้นมาเสียอย่างนั้น และในขณะที่กำลังคิดว่ารูปแบบนี้ตอนที่อีกฝ่ายยอมปล่อยออกมา น่าจะอยู่หนึ่งๆ เสียตั้งแต่แรก ความเย็นเยือกก็เริ่มก่อตัวขึ้นภายในช่องท้อง

พลังวิญญาณ...

พลังวิญญาณที่เริ่มไหลไปหลอมรวมกันอยู่ที่ท้องน้อยคือพลังวิญญาณของมูฮีนไม่ใช่ของใครอื่น พลังวิญญาณที่มีอยู่ในน้ำลายและลมหายใจเริ่มแผ่ซ่านเข้ามาในร่างกายของชิงจูอย่างช้าๆ ก่อนที่ประสาทสัมผัสทั้งห้าจะเริ่มอ่อนไหวขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับความรู้สึกที่เย็นสบายราวกับมีสายลมพัดผ่านกาย

วืด

เสียงที่ดังอื้ออึงอยู่ข้างหูคือเสียงของเซตอาคมที่กักขังพวกเขาไว้ภายในห้องพักห้องนี้

เนตรสัมผัสวิญญาณตื่นขึ้นแล้วสินะ

ชิงจูรับรู้ถึงความจริงข้อนั้นได้ไม่ยาก เหตุผลที่มูฮีนถึงเลที่จะจับคองเป็นเพราะกลัวว่าเนตรสัมผัสวิญญาณของชิงจูจะตื่นขึ้น

"อือ..."

อะไรกัน กังวลเรื่องนั้นมาจนถึงก่อนหน้านี้เลยเนี่ยนะ ทำอย่างกับว่าเนตรสัมผัสวิญญาณนั้นตื่นแล้วจะดับลงอีกครั้งไม่ได้ใช่มั้ยล่ะ

"อือ..."

แม้จะไม่ได้ตั้งใจ แต่ชิงจูก็กลืนน้ำลายอยู่บ่อยๆ อย่างลึ้มลิ้ม สัมผัสของมูฮีนที่ไล่ต้อนไปทั่วทุกที่ในโพรงปาก ความรู้สึกยามที่ลมหายใจอุ่นร้อนสอดประสานกันจนไม่รู้ว่าเป็นของใครเป็นของใคร รวมถึงเสียงลั่นที่เกี่ยวกระหวัดกันพัลวันและน้ำลายที่เคล้าผสมกัน ทุกสิ่งทุกอย่างอย่างล้วนทำให้ร่างกายที่ร้อนผ่าวเริ่มไวต่อความรู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ

มูฮีนไม่ยอมปล่อยชิงจูที่กำลังตกอยู่ในห้วงอารมณ์นี้ไป ซ้ำร้ายยังรุกชิงจู

หนักขึ้นกว่าเก่า พอซึ่งจูเริ่มดีดดิน เขาก็กดรัดเอวของซึ่งจูไว้ และพอซึ่งจูตั้งท่าจะเบือนหน้าหนี เขาก็ติดตามไปอย่างไม่ลดละ แม้แต่ในจังหวะที่ซึ่งจูหอบเพราะหายใจไม่ทัน เขาก็ยังไม่ยอมปล่อย แต่กลับแบ่งปันลมหายใจของตัวเองให้กับซึ่งจู เขาเกาะติดซึ่งจูแน่นอย่างเอาแต่ใจราวกับว่าจะจะเป็นจะตาย หากริมฝีปากของพวกเขาแยกออกจากกัน

ในวินาทีที่สติสัมปชัญญะพราวเลือน ซึ่งจูก็ถูกความรู้สึกทรมานหวนเข้าครอบงำ ความรู้สึกที่ชวนให้สั่นสะท้านไปทั่วทั้งกายทำให้เขาเอนตัวเข้าหามูฮินโดยไม่รู้ตัว

โอ๊ย บ้าชะมัด...

มันเป็นความรู้สึกที่ดีมาก แต่ซึ่งจูไม่มั่นใจว่ามันคือความรู้สึกชั่ววูบหรือเปล่า มันต่างไปจากความรู้สึกสุขสมทางกายเพียงชั่ววูบ ความจริงที่มูฮินกำลังกระหายในตัวเขาและแสดงท่าทีออกมาอย่างเร่าร้อนนั้นทำให้ความรู้สึกสุขสมแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

จู่ๆ มือที่เคยประคองใบหน้าก็เลื้อยมาสัมผัสหูลของซึ่งจูโดยไม่ทันได้ตั้งตัว โดยมือซ้ายประคองต้นคอที่โผล่พ้นร่มผ้าของซึ่งจูไว้ ส่วนมือขวาสัมผัสใบหูและติ่งหูของซึ่งจูอย่างอ้อยอิ่ง

"ฮึก...ฮือ..."

"..."

มูฮินผละริมฝีปากออกเล็กน้อยเพื่อรับรองศาใบหน้าใหม่ จากนั้นริมฝีปากที่ผละออกจากกันจนเกิดเสียงดังน่าอายก็ประกบเข้าหากันอีกครั้ง อย่างแนบแน่นจนไม่มีช่องว่างให้ลมหายใจเล็ดลอดออกมาได้ ทันทีที่ซึ่งจูรับเรียวลิ้นของมูฮินเข้ามาในปากพร้อมกับส่งเสียงคราง มูฮินก็สอดมือเข้าไปในสาบเสื้อของซึ่งจูแล้วลูบไล่ไปตามลาดไหล่และกระดูกไหปลาร้า

"ฮึก..."

ทั้งที่มูฮินไม่ได้สัมผัสตรงจุดที่ลามก แต่ร่างกายของซึ่งจูกลับสั่นสะท้านทุกครั้งที่ถูกเรียวลิ้นนั้นสัมผัส ส่วนหนึ่งคงต้องโทษเนตรสัมผัสวิญญาณของเขาที่ตื่นขึ้นมา ยามที่มือของมูฮินสัมผัสผิวเปลือยเปล่า เขาถึงได้รู้สึกเย็บวบบั่นมา

และในจังหวะที่ซึ่งจูกำลังจะบิดตัวหนีเพราะอ่อนไหวต่อความรู้สึกนั้น มูฮินก็ดันดันขาเข้ามาตรงหว่างขาของซึ่งจูมากขึ้นอีกเพื่อตริ้งไว้ให้นั่น

"...!"

ซึ่งจูตกใจจึงเบี่ยงหน้าหลบจนได้ยินเสียงน่ายาวยดังมาจากริมฝีปากที่ผละออกจากกัน ทว่าครั้งนี้มูฮินกลับจับปลายคางของซึ่งจูให้หันกลับมาแล้วประกบจูลงมาอย่างดุจดั่งอีกครั้งโดยไม่มีท่าที่ชะงักเลยแม้แต่น้อย

"ตะ...เดียว...อีก..."

"อืม..."

การกระทำที่ยังคงบิดเบียดเข้ามามากอย่างเอาแต่ใจและคำตอบที่ฟังดูขอไปทีนั้นไม่ว่าใครก็ดูออกถึงเจตนาที่แสดงออกมาอย่างชัดเจน ร่างกายของซึ่งจูตื่นตัวตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ไม่มีทางที่ซึ่งจูจะไม่ตอบสนองต่อการปลุกเร้าที่ตรงไปตรงมาแบบนั้น ต่อให้ซึ่งจูที่หน้าแดงไปถึงหูจะพยายามผลักมูฮินออกไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะแขนขาเขาไม่มีเรี่ยวแรงเลยสักนิด

มูฮินดึงมือที่เคยลูบไหล่ออกมาจากเสื้อแล้วกอดเอวซึ่งจูไว้ ก่อนจะดึงเข้าหาตัวจนร่างกายท่อนล่างแนบชิดกันกระทั่งไร้ช่องว่าง ซึ่งจูที่พยายามบิดตัวและดันหนีจึงหยุดชะงักไปเพราะสัมผัสได้ถึงความใหญ่โตที่อยู่เบื้องล่าง

"...?"

ดูท่าจะเป็นเพราะปฏิกิริยาของซึ่งจูที่แปลกไป มูฮินถึงได้ยอมผละริมฝีปากออก ทว่าริมฝีปากเขาไม่ได้ผละออกไปไกลนัก มันเป็นระยะห่างที่ใกล้ถึงขนาดที่ริมฝีปากสามารถสัมผัสกันได้เพียงแค่ใครสักคนเปิดปากพูด แต่ทั้งที่รู้แบบนี้ซึ่งจูก็ยังเลือกที่จะพูดถ้อยคำหนึ่งออกไปด้วยเสียงสั่นๆ

"พี้งแล้ว..."

สิ่งที่ซึ่งจูสัมผัสได้ภายใต้กางเกงกำลังร้อนผ่าว มันเป็นความร้อนแบบเดียวกับที่ซึ่งจูรู้สึกได้มาโดยตลอด แม้จะรู้อยู่แล้วว่ามูฮินกำลังตื่นตัว แต่ซึ่งจูก็ไม่นึกเลยว่าตัวเองจะได้สัมผัสกับหลักฐานอันเป็นที่ประจักษ์ขนาดนี้ ซึ่งจูจึงอดที่จะแปลกใจกับความจริงที่เพิ่งได้รับรู้ใหม่ไม่ได้

คิมมูฮินเองก็แข็งเพราะแค่จูบเหมือนกันสินะ

"..."

จิบ...จิบ...

มูฮินกดริมฝีปากแล้วพรมจิบย่ำๆ จนเกิดเสียงดังโดยไม่ตอบอะไร เสียงหัวเราะเบาๆ ที่ดังขึ้นตามมาเหมือนจะถามซึ่งจุว่าทำไมถึงพูดถึงเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้วแบบนั้น แม้อวดด้านจะยังคงมีดสนิท ไร้แสงใดสอดส่องเข้ามา แต่ซึ่งจุก็พอจะมองเห็นดวงตาที่หยิย้อมอย่างอ่อนโยนของมูฮินจากสายตาที่ปรับเข้ากับคามมืดได้แล้ว

"ซึ่งจุยา..."

พอมูฮินเรียกซึ่งจุขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ ซึ่งจุก็ละความสนใจจากส่วนล่างที่แนบชิดกันได้ที่สุดในที่สุด เนื่องด้วยใจอยากจะขยับเอวหนีอยู่ตลอดเวลาจึงได้แต่ยอมรับจิบที่มูฮินมอบให้ทั้งที่ยังคงหอบหายใจไม่หยุด

"ซึ่งจุยา...หิม?"

มูฮินจิบซึ่งจุเบาๆ แล้วเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะส่งเสียงเรียกสติ มันเป็นเสียงเรียกที่ฟังดูเหมือนกำลังเรียกร้องความสนใจโดยไม่ได้คาดหวังคำตอบอยู่ในที แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังแอบบิดเบียดเอวเข้ามาไม่หยุดจนซึ่งจุถึงกับต้องเกร็งท้องน้อย

"จะ...จะเรียกทำไมนัก..."

แค่นี้ก็เสียสติจนแทบจะบ้าตายอยู่แล้ว จะเรียกชื่อทำไมนักหนา เลิกจิบสักทีเถอะ หรือไม่ก็ช่วยขยับตัวออกไปหน่อย หรือไม่อย่างน้อยๆ ช่วยกลับไปจิบกันเหมือนก่อนหน้านี้ก็ยังจะดีซะกว่า เอาแต่จิบปากและทำตัวออดอ้อนเหมือนลูกแมวอยู่ได้ ลำพังแคริมฝีปากตะกันมันไม่ทำให้คนอื่นเขาพอใจได้หรอก

ขณะที่ซึ่งจุกำลังคิดแบบนั้น มูฮินก็ส่งเสียงหัวเราะเบาๆ ออกมาเป็นของแถม

"อืม...พี่ว่า..."

แม้ว่าเสียงจะฟังดูผ่อนคลายลงมากแล้ว แต่บรรยากาศกลับไม่ได้ผ่อนคลายลงเลย แม้แต่การเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าและสงวนท่าทีก็ยังไม่ได้ทำให้

ซึ่งจูรู้ดีว่าจริงใจลงได้เลยสักนิด ตรงกันข้ามซึ่งจูกลับรู้สึกไม่ปลอดภัยเสียมากกว่า ทั้งที่เขากำลังทำใจเย็นรวกับต้องการจะบอกให้ซึ่งจูวางใจ แต่ในขณะเดียวกัน ก็ดูเหมือนว่าตัวเขาเองกำลังซ่อนสัญชาตญาณบางอย่างไว้เพื่อไม่ให้ซึ่งจูรู้สึกกลัว

ตึกตัก...ตึกตัก...

หัวใจเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ หากความรู้สึกก่อนหน้านี้คือความตื่นเต้น ความรู้สึกที่แทรกขึ้นมาในตอนนี้ก็คือความหวาดกลัวในสิ่งที่ไม่รู้จักรั มือที่จู่ๆ ก็สอดเข้ามาในเสื้อเลื่อนมาลูบไล่เอวที่เปลือยเปล่า ก่อนจะเลื่อนขึ้นไปสัมผัสสิ่งที่กระดุกสะบัก

หลังจากนั้นจู่ๆ มูฮินก็กดจูลงที่ใบหูของซึ่งจูกลางกระซิบถามเสียงเบา "...เราอาบน้ำกันก่อนดีไหม"

คำพูดที่มูฮินเอ่ยหยั่งเชิงนั้นสื่อความหมายชัด ซึ่งจูไม่ใช่เด็กน้อยที่ไร้เดียงสาถึงขนาดที่จะไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้น หลังจากที่นิ่งสนิท ไม่พูดไม่จาไปครู่ใหญ่ ซึ่งจูก็พยักหน้าสีแดงระเรื่อ

ตลอดเวลาที่อาบน้ำซึ่งจูปล่อยให้สายน้ำจากฝักบัวไหลลงมาสัมผัสร่างกาย พยายามสงบจิตใจอยู่ที่พักใหญ่ ถ้าเมื่อครู่สานต่อจนจบไปเลยก็คงจะดี เพราะพอสติสัมปชัญญะกลับมาแล้วเขาก็รู้สึกอายจนแทบบ้า ความเขินอาย... ไม่น่าจะต้องเรียกมันว่าความคาดหวังเสียมากกว่า มันเป็นความรู้สึกที่ซึ่งจูเพิ่งเคยสัมผัสเป็นครั้งแรก

แม้จะอยากอาบน้ำเย็นตามที่ใจต้องการ แต่ซึ่งจูก็ปรับให้เป็นน้ำอุ่น เพราะมันเย็นมากกว่าที่คิด เนื่องจากซึ่งจูไม่ได้เริ่ยางายถึงขนาดที่จะช่วยตัวเอง ในขณะที่ระหว่างพวกเขา มีประตูกันอยู่แค่บานเดียว ดังนั้นการร้องเพลงชาติ แล้วพยายามสงบสติอารมณ์จึงน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ไม่รู้จะเรียกว่า โชคดีดีไหม แต่พอได้สระผมไปสองรอบเขาก็รู้สึกว่าจะออกไปจากห้องน้ำนี้ได้แล้ว

ที่นี่มีลักษณะเป็นหอพักแบบวันรูม มีผังห้องแบบที่พอเปิดประตูห้องน้ำ

ออกไปแล้วก็เจอเตียงเลย ทันทีที่เปิดประตูออกไปหลังอาบน้ำเสร็จซึ่งจุกก็พบกับไม้แขวนเสื้อที่สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นของมูฮินแขวนอยู่หน้าประตู แม้จะไม่มีกางเกงชั้นใน แต่ซึ่งจุกไม่ได้คิดจะใส่ใจและรีบหยิบเสื้อยัดกับกางเกงมาใส่ทันที

ตอนที่ซึ่งจุกเดินออกมา มูฮินกำลังนั่งคั่นกระเป๋าเป้ของซึ่งจุกอยู่บนเตียง ดูเหมือนมูฮินจะเก็บมันมาจากโถงทางเดินหน้าห้องที่ซึ่งจุกทำตกไว้ก่อนหน้านี้อีกทั้งยังดูเหมือนว่าเขาจะคุ้นชินกับการเปิดกระเป๋าเป้แล้วคั่นดูของข้างในเสียเหลือเกิน ขณะที่กำลังคั่นดูของข้างในราวกับเป็นของตัวเอง จุกๆ มูฮินก็พูดด้วยน้ำเสียงหยอกล้อโดยที่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามองซึ่งจุก

"หนีออกจากบ้านมาเต็มตัวเลยนะ"

"..."

ซึ่งจุกเพื่อนหน้าเนียนอย่างเคอะเขินเพราะรู้สึกว่าเป็นเหมือนเด็กหนีออกจากบ้านจริงๆ จากนั้นก็แสวงทำเป็นมองนั่นมองนี่ภายในห้องพลางค่อยๆ เดินออกไปที่เตียง

"ทำไมถึงคั่นกระเป๋าของคนอื่นล่ะครับ..."

"ระหว่างเรารู้ว่าเป็นคนอื่นหรือ"

มูฮินถามกลับอย่างหยอกล้อพร้อมวางกระเป๋าเป้ลงข้างตัว ก่อนจะตบตักตัวเองแปะๆ พลางพยักหน้าเรียก

"มานั่งนี่สิ เดี่ยวพี่เปาผมให้"

ให้ตายสิ อาย่าบอกนะว่าจะให้นั่งตัก

ซึ่งจุกคิดแบบนั้นพลางทรุดตัวนั่งลงบนพื้นด้านหน้ามูฮิน ทันทีที่เขา นั่งขัดสมาธินั่งตัวแข็งทื่อ เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ

"พี่หมายถึงให้นายนั่งลงบนตักที่ต่างหาก"

"นั่งตักพี่แล้วจะเปาผมได้ยังไงล่ะครับ..."

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ตอนนายเด็กๆ พี่ก็ทำให้บ่อยๆ"

นั่นเป็นเรื่องในสมัยที่ซึ่งจุกยังเป็นเด็กตัวน้อย ทว่าตอนนี้ซึ่งจุกตัวใหญ่ขึ้นจนน่าจะนั่งตักให้มูฮินเปาผมไม่ได้แล้ว ไม่รู้ว่ามูฮินเองก็กำลังคิดเหมือนกัน

อยู่หรือเปล่าถึงได้เอาแต่นั่งยิ้มโดยไม่ตั้งต้นให้ซึ่งจูลุกขึ้นมานั่งตัก

ก่อนเป่าผมมุฮินับความชื้นที่อยู่บนเส้นผมด้วยผ้าขนหนูที่ซึ่งจูถือติดมาด้วย หลังจากเช็ดผมจนหมาดรวมถึงเช็ดใบหูให้ด้วย มุฮินก็ค่อยๆ เป่าผมให้ซึ่งจูอย่างระมัดระวังด้วยไดร์เป่าผมที่วางอยู่บนเตียง

"ถ้าร้อนไปก็บอกนะ"

"วืด..."

ลมอุ่นแทรกไปตามเส้นผม ซึ่งจูเอนหลังพิงเตียงอย่างผ่อนคลายพลางปรือตา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนิ้วของมุฮินยาวหรือเปล่า ทุกครั้งที่มุฮินขยี้ผม ซึ่งจูถึงได้รู้สึกจุกจิกอย่างบอกไม่ถูก

"พี่..."

"หืม?"

"นอกจากผมแล้ว พี่เคยเป่าผมให้ใครหรือเปล่าครับ"

ซึ่งจูแค่ถามด้วยความสงสัย เพราะแม้จะดูเหมือนมุฮินไม่เคยเป่าผมให้ใครมาก่อน แต่ก็ดูชินมือกับการเป่าผมเกินกว่าจะบอกว่าไม่เคย

สิ่งที่ชอบทำให้เป็นประจำตอนเด็กๆ คงไม่ติดตัวมาจนถึงป่านนี้หรอกน่า ขณะที่ซึ่งจูกำลังคิดแบบนั้น มุฮินก็ตอบกลับเสียงใส

"อืม เคยสิ"

"ใครหรือครับ..."

ซึ่งจูชะงักไปก่อนจะเงยหน้าขึ้น มุฮินจึงยิ้มตาหยีพลางเบี่ยงديرหลบเพื่อไม่ให้ลมเป่าหน้าซึ่งจู

"ก็ซอลกีของพี่ไง"

"โอ๊ย อะไรเนี่ย"

ซึ่งจูอึ้งไปชั่วขณะเพราะสิ่งที่มุฮินพูดนั้นไร้สาระสุดๆ แต่พอนึกถึงเจ้าซอลกีที่ตัวกลมใหญ่แล้ว ซึ่งจูก็เผลอแค้นหัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัว

"นั่นมันขนต่างหาก ไม่ใช่ผมสักหน่อย"

แต่จะว่าไปแล้ว มุฮินก็มีประสบการณ์เป่าผมให้เจ้าซอลกีจริงๆ นั่นแหละ เพราะหลังจากที่เขากับมูรยงช่วยกันจับเจ้าซอลกีอาบน้ำเสร็จ เขาสองคน

ก็จะจับเจ้าซอลก็เปาชนที่เปียกจนแห้งสนิท

"ไม่นับหรอก ฉันก็ไม่เคยเป่าให้ใครแล้วละ"

"มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ"

คำตอบที่มาพร้อมน้ำเสียงกระด้างทำให้มูฮินคลี่ยิ้มแล้วปิดโดร์เปาผม จากนั้นก็ลูบผมที่แห้งสนิทและยังอุ่นอยู่เบาๆ ก่อนจะก้มลงจับกลางกระหม่อมของชิงจู

"เรียบร้อยแล้ว"

"..."

ความประหม่าผ่อนคลายลงได้เพียงชั่วคราว ทันทีที่บรรยากาศโดยรอบเงียบลง ไหล่ของชิงจูก็พลันเกร็งจนแข็งทื่อขึ้นมาอีกครั้ง ต้นคอของเขาเริ่มขึ้นสีแดงจัด ใบหูเองก็เริ่มเห่อร้อนขึ้นมาอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

"เอ่อ..."

ชิงจูกลอกตาไปมาเพราะทำตัวไม่ถูก ก่อนจะปรายตามองมูฮินที่ยังคงนั่งนิ่งอยู่บนเตียงที่เดิมและกำลังก้มลงมองชิงจูอยู่เหมือนกัน พอมูฮินเอียงศีรษะราวกับกำลังรอฟังอยู่ ชิงจูก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับขมวดคิ้ว

"ปิดไฟไม่ได้หรือครับ..."

ตอนนี้ภายในห้องสว่างเกินไป ถ้าทุกอย่างมืดสนิทจนมองไม่เห็นอะไร เหมือนก่อนหน้านี้ก็คงจะดี ขึ้นเปิดไฟอยู่แบบนี้คงได้เห็นทุกขั้นตอนกันพอดี

"ต่อให้ปิดไฟยังไงก็มองเห็นอยู่แล้วนี่ครับ"

"อืม...แล้วพื้เห็นไม่ได้หรือ"

มูฮินยิ้มตาหิแล้วเอื้อมมือไปกดสวิตช์ที่อยู่ข้างเตียง จากนั้นก็จับแขนของชิงจูอย่างอ่อนโยนภายใต้ความมืดที่ปกคลุมทั่วทั้งห้องในช่วงพริบตา ก่อนจะดึงชิงจูที่นั่งอยู่ให้ลุกขึ้นได้อย่างไม่ยากเย็น

"มานี่สิ"

ทั้งที่เตียงแคบเกินกว่าที่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สองคนจะนอนด้วยกัน แต่มูฮินก็ยังกอดชิงจูไว้แนบอกแล้วเอนตัวลงนอนอย่างไม่ลังเล หากเป็นเวลาปกติ ชิงจูคงจะแสดงท่าทีอึดอัด แต่วันนี้เขากลับยอมเอนตัวลงนอนหนุนแขนมูฮิน

อย่างว่าง่าย

ถึงเวลาแล้วสินะ...

ซึ่งจุหัวใจเต้นโครมคราม ตอนสอบชูนี่* เขายังไม่รู้สึกละหมาขนาดนี้เลย แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกว่ารุ่นจุนคอบ้างผากไปหมด ระหว่างนั้นมูฮินก็ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างกายของพวกเขา พอซึ่งจุขยับยุกยิกพลงพลิกตัวไปมา มูฮินก็ใช้แขนอีกข้างกอดซึ่งจุไว้แนบอกพลงตบกันกล่อมนอน

"..."

นี่มัน...ต่างไปจากภาพที่จินตนาการไว้นิดๆ แะะ ไม่ว่าจะมองยังไง บรรยากาศตอนนี้ก็ดูต่างไปจากตอนที่จับกันก่อนหน้านี้เกินไปหน่อย

ขณะที่ซึ่งจุกำลังคิดแบบนั้น มูฮินก็พูดในสิ่งที่เหลือจะเชื่อออกมา

"นอนกันเถอะ"

"..."

ซึ่งจุได้สติขึ้นมาทันใดพร้อมทั้งเบิกตาโต เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกไปดี ในสถานการณ์แบบนี้ แต่อย่างน้อยก็พอจะรู้ว่าต้องไม่ใช่คำพูดที่บอกว่า 'นอนกันเถอะ' แน่ๆ ต่อให้คำว่า 'นอน' จะมีหลายความหมาย แต่ดูจากมือที่กำลังตบกันกล่อมอย่างเอาใจใส่แล้ว ความหมายนั้นก็น่าจะมีแค่ความหมายเดียว

"เดี๋ยวลี...เดี๋ยวก่อนสิครับพี่"

พอคิดว่าต้องมีอะไรผิดพลาดไปแน่ๆ ซึ่งจุก็รีบเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าเส้นผมที่เฉียดปลายคางทำให้รู้สึกจุกจิกหรือเปล่า มูฮินถึงได้ขยับหน้าหนีเล็กน้อยพลงก้มลงมองซึ่งจุ หลังจากนั้นซึ่งจุก็กะพริบตาสองข้างปริบๆ แล้วถามออกไปอีกครั้ง

"จะนอนทั้งอย่างนี้เลยหรือครับ"

"นี่มันเลยเวลานอนของนายมาแล้วนะ"

มูฮินไม่ได้พูดผิด เพราะตอนนี้เลยเวลานอนของซึ่งจุมานานมากแล้ว ปกติแค่หลับตาลงซึ่งจุก็หลับลึกแล้ว แต่ช่วงเวลาที่ชวนใจเต้นก่อนหน้านี้ทำให้

* ชูนี่ หรือ College Scholastic Ability Test (CSAT) คือการสอบวัดระดับความรู้และทักษะทางการศึกษา เพื่อใช้สำหรับการเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาของประเทศเกาหลี

เขาลืมความว่างลงไปเสียสนิท

"เวลาแบบนี้พึ่งว่างเหวอครับ"

"..."

ซึ่งจุถามอย่างขุ่นเคือง ทว่ามูฮินกลับเอาแต่จ้องซึ่งจูนิงโดยไม่ได้อบอะไร
ซึ่งจูนิงหรีดตกลงเพราะจูนิงก็นึกเสียใจขึ้นมา

รู้แบบนี้ก่อนหน้านี้ น่าจะบอกว่าอย่าปิดไฟ

มูฮินพนมมหายใจออกมาโดยที่ซึ่งจูนิงไม่รู้ว่าเขากำลังหายใจตามปกติหรือ
กำลังถอนหายใจอยู่กันแน่ จากนั้นเขาก็ประคองศีรษะของซึ่งจูนิงแล้วดึงเข้าหา
อกของตัวเอง

"เฮ้อ..."

"..."

"จะหลับลงได้ไงล่ะ..."

ทันทีที่ใบหน้าซุกลงบนแผ่นอกกว้าง ซึ่งจูนิงก็รู้สึกถึงจังหวะการเต้นของหัวใจ
ได้อย่างชัดเจน ดูจากการเต้นของมันก็สมควรแล้วที่จะหลับไม่ลง ทั้งที่เขากำลัง
ทำหน้าเหมือนไม่รู้สึกรู้สาอะไร แต่ซึ่งจูนิงก็รู้สึกได้ว่าหัวใจของพวกเขากำลัง
สั่นไหวไม่ต่างกัน

"...เพราะเหมือนจะข่มใจไม่ได้ พี่เลยยังนอนไม่หลับนะ"

คำพูดที่ฟังดูเหมือนกำลังพูดคนเดียวทำให้ซึ่งจูนิงขมลุกอย่างบอกไม่ถูก
พลองคิดดูแล้วคืนวันพระจันทร์เต็มดวงก็เพิ่งจะผ่านพ้นมาเมื่อไม่กี่วันก่อน
ดูเหมือนสภาพร่างกายและจิตใจของเขาน่าจะยังไม่มั่นคงดี ขณะที่ซึ่งจูนิง
ลอบกลืนน้ำลายเหน็ดลงคอโดยไม่รู้ตัว มูฮินก็ลูบหลังให้ราวกับกำลังกล่อมนอน

"คือ...พี่มีปัญหาเรื่องการควบคุมสติอยู่นิดหน่อยนะ..."

มันเป็นคำพูดที่ชวนให้รู้สึกเหมือนเดจาวู เพราะฟังดูคล้ายกับสิ่งที่ยูนฮิ
พูดตอนที่อยู่ในโรงรถด้วยกันก่อนหน้านี้ แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจูนิงก็รู้อยู่ดีว่าเหตุผลที่
มูฮินไม่ยอมทำเรื่งนั้นกับเขาเป็นเพราะเขาคือน้องชายของเพื่อน เป็นเพราะ
เขาคือเพื่อนของน้องชาย หรือเป็นเพราะความต่างของอายุกันแน่

"พี่มีสติตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ"

ทั้งที่เรื่องจูบยังทำได้ แต่เรื่องเช็กชั๊กกลับทำไม่ได้ นี่มันหมายความว่า
ยังงั้น

มุฮิอันแค้นหัวเราะให้กับคำพูดตอกกลับที่ฟังดูทำทายนั่น ก่อนจะกด
ริมฝีปากจูบลงบนกระหม่อมของซึ่งจูแล้วกระซิบเสียงเบา

"อย่าปล่อยให้บรรยากาสาไปสิ ซึ่งจูยา"

"..."

"ขึ้นทำกับพี่แล้วนึกเสียใจขึ้นมาทีหลังจะทำยังไงล่ะ"

ในตอนนี้เองซึ่งจูถึงได้รู้เหตุผลที่มุฮิอันบอกให้เขาไปอาบน้ำและพยายาม
ดันเขาเข้าไปในห้องน้ำเป็นการใหญ่ เนื่องจากบรรยากาสาไปมุฮิอันก็เลย
อยากให้เวลาเขาได้ไตร่ตรองดูดีๆ อีกสักหน่อย อีกฝ่ายจึงถ่วงเวลาไว้จนกว่า
ความเร่าร้อนที่โถมเข้ามาชั่วคราวจะสงบลง

"ผมไม่เสียใจทีหลังหรอกนะ"

ทว่าซึ่งจูกลับตัดสินใจอย่างแน่วแน่ได้ตั้งแต่ตอนที่อยู่ท่ามกลางสายน้ำ
จากผักบัวแล้ว ไม่สิ...ต่อให้ไม่ต้องตัดสินใจหรือเตรียมใจอะไร ขอแค่อีกฝ่าย
เป็นมุฮิอัน เขาก็ยินดีที่จะทำทุกอย่าง มันไม่ใช่ผลลัพธ์จากการตัดสินใจเพียง
เสียวินาที แต่เป็นผลลัพธ์จากความเชื่อใจที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปแม้แต่บ่อย
นับตั้งแต่วินาทีที่เขาเกิดมาจนถึงตอนนี้

"ถึงยังไงนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกอยู่แล้วนี่..."

ซึ่งจูพูดเสริมอย่างหยิ่งเชิง โดยหวังว่ามันอาจจะช่วยลดความรู้สึกผิด
ในจิตสำนึกของมุฮิอันลงได้บ้าง และหวังว่ามันจะช่วยปิดบังความเคอะเขิน
หลังจากที่พูดประโยคก่อนหน้านี้ออกไปอย่างไม่รู้จักอาย

"..."

แต่มุฮิอันกลับชะงักทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น แม้แต่นิ้วที่กำลังลูบได้เส้นผม
อย่างเบามือก็พลันหยุดนิ่งกลางอากาศ หลังผ่านไปชั่วอึดใจหนึ่งเขาก็เปิดปาก
ถามขึ้นเสียงเรียบ

"นายเคยทำเรื่องแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

น้ำเสียงนั้นฟังดูทุ่มต่ำกว่าปกติ ทว่ายังไม่ทันที่ซึ่งจูจะได้ตอบ มุฮิอันก็

เดาะลั่นเสียงดังก่อนจะกักริมฝีปากแน่น แม้จะรู้สึกเหลือเชื่อกับสิ่งที่มุฮินถามออกมาอย่างลึนคิด แต่ซึ่งจุก็เตรียมคำตอบสำหรับคำถามนั้นของมุฮินเอาไว้แล้ว

"พี่พูดบ้าอะไรนะ จำเรื่องคืนนั้นไม่ได้เหรอ"

ทำไมคนคนนี่ถึงต้องแสร้งทำเป็นไม่รู้ด้วยนะ

ต่อให้จะบ้ายเบี่ยงเข้ามาเป็นไม่รู้อะไรเอาตอนนี้ แต่เรื่องคืนนั้นก็ไม่มีทางหายไปได้ ตอนที่ทะเลาะกันเมื่อหลายวันก่อนซึ่งจุยังพูดอยู่เลยว่า 'แต่อะไรที่ทำได้ พี่ก็ทำกับผมมาหมดแล้วแท้ๆ แล้วแบบนี้พี่จะมาพูดอะไรเอาป่านี่'

"วันนั้นผมดื่มเหล้า ทำไมพี่จะไม่รู้"

ครึ่งหนึ่งคือความเจ็บใจ ส่วนอีกครึ่งคือความตกตะลึง ซึ่งจุประท้วงออกไปด้วยความรู้สึกเช่นนั้น ทว่ามุฮินกลับนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่

"อ้อ..."

ในเสียงที่อุทานออกมาราวกับนกขึ้นได้นั้นฟังดูว่างเปล่า มุฮินลูบศีรษะ ซึ่งจุอีกครั้งก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ

"...จนได้สินะ"

ไม่รู้ว่ามีรู้สึกไปเองหรือเปล่า ซึ่งจุรู้สึกว่คำพูดนั้นฟังดูเบาใจอยู่หน่อยๆ เขายังไม่ทันได้พูดอะไรมุฮินก็ขยับตัวปรับท่าแล้วดึงเอาเข่าเข้ามากอดแน่น ขาของพวกเขากอดเกี่ยวกันภายใต้ผ้าห่ม ทำเอาซึ่งจุรู้สึกเกร็งตรงช่วงเอวอย่างบอกไม่ถูก

"ซึ่งจุยา"

น้ำเสียงอ่อนโยนดังขึ้นข้างหู เรือนิวที่สอดเข้ามาในเสื้อคลุมได้ผิวบริเวณเอวที่เปลือยเปล่าของเขา ก่อนจะเลื่อนขึ้นมาที่กระดูกไหปลาร้าเหมือนที่เคยทำก่อนหน้านี้ หลังเกลี้ยนี้วไปตามแนวกระดูกไหปลาร้าจนพอใจ มุฮินก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ไร้ซึ่งแววของความขี้เล่น

"ถ้าคืนนั้นนายนอนกับพี่จริง เข่ามานายคงลุกเดินไปไหนไม่ได้แล้วละ"

"..."

นี่มันเรื่องอะไรกัน

ซึ่งจุลิมสิ่งที่จะพูดไปเสียสนิทจึงได้แต่กะพริบตาปริบๆ ในขณะที่ยังคงได้ยินเสียงจิ้งหะหว่าใจที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครดังก้องอยู่ในหู พอเห็นซึ่งจุมิทำที่ลับสน มูฮีนก็อธิบายด้วยน้ำเสียงปกติ

"ถ้าจะให้ทำเรื่องแบบนั้นก็คงจะฉีกร่างกายไปหน่อยนะ"

"หมายความว่ายังไง..."

ในหัวของซึ่งจุพลันขาวโพลนไปหมด แม้จะพยายามอ้าปาก แต่สิ่งที่ดังออกมาก็แทบจะประกอบกันเป็นประโยคเดียว ไม่ได้เลย เนื่องจากคำพูดของมูฮีนดังก้องอยู่ในหัวจนเขาคิดอะไรไม่ออก

หลังตกอยู่ในภวังค์นั้นอยู่ครู่หนึ่ง ซึ่งจุมิลุกขึ้นนั่งแล้วก้มหน้ามองมูฮีน แม้ภายในห้องจะยังคงมืดสนิท แต่ซึ่งจุมิรู้ว่ามูฮีนน่าจะชะงักไปหลังสัมผัสได้ถึงอ้อมกอดที่ว่างเปล่า จากนั้นเขาก็เคັนเสียงที่ติดอยู่ในลำคอก่อนจะถามออกไปเสียงดัง

"พี่จะบอกว่าคืนนั้นเราไม่ได้นอนด้วยกันหรอกครับ"

แม้จะไม่เคยซักไซ้สอบถามเอาความละเอียดจากมูฮีนมาก่อน แต่ซึ่งจุมิคิดว่าตัวเองหลับนอนกับมูฮีนไปแล้ว ภาพทุกอย่างที่เขาเห็นในวันนั้นคือหลักฐาน และพยานก็คือคนที่ไม่เคยปฏิเสธอะไรเลยมาจนถึงตอนนี้อย่างคิมมูฮีน ทั้งที่คิดว่าเป็นแบบนั้นมาโดยตลอด แต่คำพูดในตอนนี้อย่าง 'ถ้านายนอนกับพี่จริง' นั้นมันหมายความว่าอย่างไร หากสันนิษฐานเอาตามคำพูดนั้นก็หมายความว่าพวกเขายังไม่เคยร่วมหลับนอนกันเลยไม่ใช่หรือ

"ฮะ..."

ซึ่งจุมิรู้สึกอึ้งจนถึงกับแค้นหัวเราะออกมา ความคลุมเครือที่เคยรู้สึกมาโดยตลอด รวมทั้งความกังวลมากมายที่เกิดขึ้นหลังคืนนั้นพลันหายวับไปในชั่วพริบตาพร้อมกับฟองสบู่

"เรื่องที่ไม่ได้นอนกับพี่มันน่าตกใจขนาดนั้นเลยเหรอ"

มูฮีนหลุดหัวเราะออกมาเมื่อเห็นปฏิกิริยาเช่นนั้นของซึ่งจุ แม้ น้ำเสียงจะฟังดูรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก แต่คำพูดถัดมากลับฟังดูเจ็บซ้ำใจแบบแปลกๆ

"พี่จะทำแบบนั้นกับน้องชายที่เฝ้าจนภาพตัดได้ยิ่งไงกัน"

"..."

แม้จะเป็นคำพูดที่ถูกต้องตามสามัญสำนึกของคนทั่วไป แต่ซึ่งจุกกลับพูดอะไรไม่ออก แน่แน่นอนว่าคิมมูฮีนที่เขารู้จักไม่ใช่คนที่จะฉวยโอกาสกับคนที่เฝ้าจนไม่ได้สติ พอนึกถึงความจริงข้อนั้นได้ ซึ่งจุกก็คิดว่าคงจะมีแต่คนที่เฝ้าอย่างตัวเองเท่านั้นที่เข้าหาอีกฝ่ายอย่างไม่รู้จักระบายยังซึ้งใจ

"ถ้าฉันก็หมายความว่าคืนนั้นไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นสินะครับ"

ถ้าฉันสิ่งที่เราฝันเห็นตอนนั้นมันคืออะไร

หลังพ้นช่วงมัธยมต้นมาเขาก็ไม่เคยฝันเปียกอีกเลย ดังนั้นเขาจึงมั่นใจมากกว่าเมื่อที่เคลื่อนไหวลงไปที่จัดการกับส่วนล่างหลังจูบกันต้องไม่ใช่แค่ภาพในจินตนาการอย่างแน่นอน

"ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้นนั่นแหละ..."

ไม่รู้จะเรียกว่าโชคดีได้หรือเปล่า คราวนี้มูฮีนไม่ปฏิเสธ ตรงกันข้ามเขากลับบอกว่าถ้าจำไม่ได้ก็อย่าตั้งต้นหรือฝันถึงมันเลยจะดีกว่า แต่ถึงอย่างนั้นซึ่งจุกก็ยังคงกักริมฝีปากแน่น พอเห็นแบบนี้มูฮีนก็ยอมพูดอย่างช่วยไม่ได้

"คืนนั้นพี่แค่ใช้มือช่วยนายไปรอบหนึ่งเพราะจุกๆ นายก็แข็งขึ้นมหลังจากจูบกัน"

มันเป็นความทรงจำในส่วนท้ายที่ซึ่งจำไม่ได้ เขาตกใจเมื่อได้ฟังเหตุการณ์ในคืนนั้นคร่าวๆ จนไม่อาจพยักหน้าให้กับคำถามที่ตั้งตามมาทีหลังได้

"อยากฟังแบบละเอียดไหมล่ะ"

คำถามหยั่งเชิงของมูฮีนไม่ต่างอะไรจากคำถามที่ว่าอยากลองเปิดกล่องแพนโดรา* ดูสักหน่อยไหม แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไร และถ้าเป็นอย่างที่มูฮีนว่าจริง แล้วรอยฟันที่ทิ้งไว้บนต้นคอเขามันคืออะไร ใครเป็นเจ้าของรอยเล็บบนแผ่นหลังกว้าง ถ้าไม่ใช่ซึ่งจุกแล้วจะเป็นใครไปได้ แม้จะมีสิ่งที่ยากถามมากมาย แต่กลับไม่มีคำถามไหนที่ซึ่งจุกกลัวพอที่จะถามออกไปเลย ตรงกันข้าม

* กล่องแพนโดรา คือกล่องที่บรรจุความชั่วร้ายต่างๆ นานาที่ทำให้จิตใจของมนุษย์ไม่บริสุทธิ์ มักใช้ในการเปรียบเปรยถึงสิ่งต้องห้ามที่ไม่ควรแตะต้อง

ซึ่งจุกลับชมอารมณ์ที่กำลังเดือดพล่านในใจแล้วถามขึ้น

"แล้วทำไมพี่ถึงต้อง...!"

ท่าซึ่งจุกลับไม่อาจถามในสิ่งที่ดังออกมาจากปากได้จนจบประโยค เพราะทันทีที่พูดพร้อมทั้งสบตากับผู้อื่น ปฏิริยาตอบรับที่ผู้อื่นแสดงออกตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ก็ฉายชัดขึ้นในหัว

'อะไรที่ทำได้ก็ทำมาหมดแล้ว?'

วันนั้นที่ผู้อื่นบอกว่าจะขอเว้นระยะห่างจากซึ่งจุ ผู้อื่นทำสีหน้างุนงงกับคำถามที่ว่า 'แต่อะไรที่ทำได้ พี่ก็ทำกับผมมาหมดแล้วแท้ๆ แล้วแบบนี้พี่จะมาพูดอะไรเอาป่านี่...' ของซึ่งจุ ตอนนั้นเขาโกรธมากจนไม่ทันได้คิดอะไร แต่พอลองมาคิดดูตอนนี้ก็มีจุดที่ดูแปลกอยู่ไม่น้อย

พอคิดได้ดังนั้นทุกอย่างก็เริ่มลงล็อก ผู้อื่นไม่เคยพูดว่า 'นอน' ออกมาจากปากเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทางฝั่งเขาเองก็ไม่เคยถาม และมันก็เป็นเพราะเขาไม่เคยถาม ผู้อื่นจึงไม่เคยพูดถึงเรื่องคินนั้นเลย บางทีถ้าเขาลองถามออกไปแต่แรก ผู้อื่นก็คงจะคลี่ยิ้มพร้อมๆ กับเล่าความจริงให้ฟังไปนานแล้ว

"แล้วพี่ไม่รู้หรือครับว่าผมเข้าใจผิด..."

แต่ถึงอย่างไรมันก็น่าแปลกอยู่ดี คนเช่นสตีอย่างคิมผู้อื่นไม่น่าจะดูไม่ออกว่าแท้จริงแล้วเขากำลังเข้าใจผิด แล้วอีกอย่างคนที่จดจำเรื่องราวคินนั้นได้อย่างละเอียดก็ไม่ใช่เขาที่เมาจนไม่ได้สติ แต่เป็นคิมผู้อื่นที่ดูแลคนมาอย่างเขาต่างหาก

"ก็รู้แหละนะ แต่แค่อยากแก้แค้นนะ"

สุดท้ายผู้อื่นก็ไม่ปฏิเสธเรื่องที่ตัวเองรู้อยู่แล้ว พอซึ่งจุตั้งท่าจะไว้อย่าหลังได้ยินคำตอบ ผู้อื่นก็รีบคว้าแขนเขาแล้วดึงตัวเข้าไปในอ้อมอกตามเดิมอีกครั้ง และทันทีที่ซึ่งจุเผลอน้ำมองอย่างตกใจเมื่อถูกดึงเข้าไปกอดโดยไม่ทันตั้งตัว ผู้อื่นก็รีบก้มลงไปขบกัดริมฝีปากของซึ่งจุ

"พะ...พี่จะทำ..."

ริมฝีปากหนาดูริมฝีปากกลางของซึ่งจुरาวกับกำลังขมิบลูกอม ก่อนจะใช้ฟันหน้าขบอย่างหยอกเย้า แม้ผู้อื่นจะไม่ได้กัดแรงจนถึงขั้นทำให้ซึ่งจุรู้สึก

เจ็บหรือแสบ แต่ซึ่งจูก็รู้สึกจ๊ากจี้จนไม่อาจทนต่อสัมผัสที่ปลายลิ้นเขาได้เสีย กลับปากของตัวเองได้

"นี่...อีก..."

แม้จะพยายามขยับศีรษะหนีออกมาแล้ว แต่ฝ่ามือใหญ่ก็กุมต้นคอของ ซึ่งจูเอาไว้มัน หลังดูดติ่งริมฝีปากของซึ่งจูอยู่พักหนึ่ง มูฮินก็ยกยิ้มมุมปาก จนตาหยีเมื่อเห็นซึ่งจูไว้วายล้นราวกับรำคาญ

"ฮะ...พอสักที...!"

"นี่แหละ นิสัยตอนเมาของนาย"

เนื่องด้วยกำลังขบริมฝีปากของซึ่งจูด้วยฟันหน้า เลี้ยงพูดของมูฮินจึง ดังลอดออกมาได้เพียงครั้งหนึ่ง มูฮินเลียกลับปากด้านนอกที่วาววับไปด้วย น้ำลาย ก่อนจะหยอกเข้ริมฝีปากของซึ่งจูเป็นครั้งสุดท้าย พอผละริมฝีปาก ออกพร้อมกับเสียงดังที่น่ายาย เขาก็รู้สึกได้ว่าริมฝีปากกลางของซึ่งจูดูบวมเจือ เล็กน้อย

"รีบแก้ซะก่อนจะติดเป็นนิสัย"

มันเป็นคำพูดจริงจังที่ฟังดูเหมือนเป็นการดูอยู่ในที่ ตอนนี้อันบอก ให้เขาแก้นิสัย ที่ตัวเองยังไม่คิดจะแก้ความเข้าใจผิดให้เขาเลย เขาไม่ใช่คนที่ พอทำผิดครั้งหนึ่งแล้วก็ยังจะทำซ้ำเรื่องเดิมอีกสักหน่อย

"อย่าทำแบบนี้ที่ไหนนะ"

"ผมไม่ทำหรอกน่า..."

คำพูดนั้นทำให้ซึ่งจูรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมสุดๆ ต่อให้จะเมาขนาดไหน เขาก็ไม่มีทางทำแบบนั้นกับใคร และเขาก็คงไม่เสียสติถึงขนาดที่จะทำเรื่อง น่ายายแบบนั้นกับใครที่ไหน เว้นเสียแต่จะเข้าใจผิดว่าคนคนนั้นเป็นคิมมูฮิน

"ผมทำแบบนั้นก็เพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนแหละ"

ซึ่งจูพูดออกไปอย่างขุนเคื่อง แต่มูฮินกลับทำสีหน้าแปลกๆ รอยยิ้มพลัน หายไปจากใบหน้าที่อยู่ไม่ไกลกัน หลังจากนิ่งไปครู่หนึ่งมูฮินก็หลับตาลง แล้วลืมตาขึ้นใหม่อีกครั้ง ก่อนจะพึมพำเสียงแผ่ว

"เฮ้อ...ให้ตายสิ"

무흔의 밤 3
NIGHT OF MOOHEUN 3

คำคืนของนักร้อง (อสูร) คิมมูฮึน 3
Oneulbom เขียน
Kitti B. แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2568

무흔의 밤
NIGHT OF MOOHEUN
Copyright © Oneulbom, 2023
All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I. Inc., Korea
This Thai language edition was published by Jamsai Publishing in 2025
by arrangement with Daewon C.I. Inc. through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3403-3

ภาพประกอบ Wynn Chan
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

‘การชำระวิญญาณอสุร’ คือความสามารถอีกอย่างที่**ซอชิงจู**เพิ่งค้นพบ

และเพื่อพิสูจน์ความสามารถดังกล่าวให้แน่ชัด

เขาจึงออกไปตามหาอสุรที่หลุดจากผนึกกับ**คิมมูฮิน**

แต่กลับเกิดเหตุไม่คาดฝัน

เมื่อมูฮินได้ทำเรื่องต้องห้ามบางอย่างจนโดนลงโทษ

ซึ่งจูจึงต้องรีบหาทางช่วยอีกฝ่ายอย่างสุดกำลัง

ด้วยการยื่นข้อเสนอแสนอันตรายกับทางสมาพันธ์มือปราบวิญญาณ

ท่ามกลางความยุ่งยากวุ่นวายทั้งหลายก็ทำให้ทั้งสองได้เปิดใจ

และพร้อมที่จะฝ่าฟันเรื่องราวนับร้อยพันไปด้วยกัน

จนกระทั่งได้พบกับเบาะแสสำคัญของผู้บงการตัวจริงที่อยู่เบื้องหลัง

เมื่อทุกข้อสงสัยกำลังจะถูกไขให้กระจ่าง

ความลับของสรรพสิ่งที่อาจสะเทือนวงการมือปราบวิญญาณที่กำลังจะเผยออกมา!

กดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3403-3

ราคา 469 บาท